ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΡΑΘΩΝΙ, ΧΡΥΣΟΦΟΡΩΝ ΜΗΔΩΝ ΕΣΤΟΡΕΣΑΝ ΔΥΝΑΜΙΝ

⊕ 490π.Χ.
Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ
11

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Νίκος Έξαρχος
Ευάγγελος Καρακώστας
Γιώργος Μάστορας
Νικόλαος Λεμοντζής
Κωνσταντίνος Αλεξανδράκης
Κορίνα Πενέση
Δημήτριος Τζεμπετζής

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Δημήτρης Βλαχόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ:
Τσιορλίνη Μαρία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ
11

Μέσα στον ορυμαγδό των εξελίξεων των κρίσιμων στιγμών που διανύει η Πατρίδα μας και σηματοδοτούν την θλιβερή επιβεβαίωση της πλήρους και οριστικής αποτυχίας της μεταπολίτευσης, το νέο τεύχος του Μαιάνδρου έρχεται για να μας θυμίσει το πόσο σημαντικό είναι να μπορούμε να στεκόμαστε όρθιοι, ανάμεσα σ' έναν κόσμο ερειπίων, αναζητώντας τις απαραίτητες λύσεις για την Εθνική και Κοινωνική Επιβίωση. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι το 11ο τεύχος του Μαιάνδρου έχει ως αφετηρία του ένα κείμενο περί των ερειπίων της σύγχρονης Ελλάδας, τα οποία έπλασαν οι ανίκανοι κυβερνήτες της.

ΤΕΥΧΟΣ 11

Με εύστοχες αναφορές στον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, ο Ευάγγελος Καρακώστας κάνει ένα θεωρητικό ταξίδι μέσα στον Χρόνο, ξεκινώντας από την χρεοκοπία της Χώρας επί διακυβέρνησης Χαριλάου Τρικούπη και φθάνοντας μέσα από τους θριάμβους και τις τραγωδίες της σύγχρονης ιστορικής διαδρομής στην σημερινή τραγική κατάσταση, στην οποία βρίσκεται η Πατρίδα και ο Λαός. Και επειδή η ρήση «νυν υπέρ πάντων ο Αγών» αποτελεί υπαρκτό Τρόπο Ζωής για τους Άνδρες και τις Γυναίκες της Χρυσής Αυγής και όχι «αφήγηση», γι' αυτό και μέσα από την αγωνιστική διαδικασία θα επέλθει η Νίκη. Η φυλετική συνέχεια του Ελληνισμού αποδεικνύεται και μέσα από το πλούσιο περιεχόμενο της Λαϊκής μας Παράδοσης. Ο Γιώργος Μάστορας επιχειρεί να εντρυφήσει στην Λαϊκή Πίστη της ύπαρξης των Ξωτικών, μέσα από μια αναλυτική διαδικασία σεβασμού στις αρχέγονες αξίες των ανθρώπων της Ελληνικής υπαίθρου. Καθώς το μη ορατό δεν είναι απαραίτητα και ανύπαρκτο, ας αφουγκραστούμε την έξαρση των συναισθημάτων που μας δίνει η αγνή και άδολη επαφή με την Φύση.

Η Μάχη του Μαραθώνα αποτελεί την πρώτη οργανωμένη ήττα των Περσών και των υπολοίπων ασιατικών ορδών που διαφέντευαν, στην αντίστοιχη πρώτη τους εισβολή στην Ελλάδα. Ο Νίκος Λεμοντζής ξεφεύγει από την παγίδα μιας «απλής» εξιστόρησης των γεγονότων και κατορθώνει να δώσει ταυτόχρονα με την γνωστοποίηση των όσων συνέβησαν και δώρισαν την Νίκη στους

Έλληνες, και το απαραίτητο σύγχρονο στίγμα και μήνυμα για τους πολιτικούς Μαραθώνες (και Μαραθώνιους) που δίνει το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα.

Για τον Προμηθέα και τον Μύθο που τον διέπει έχουν γραφεί και ειπωθεί πολλά κατά καιρούς. Ο Κώστας Αλεξανδράκης αναλύει εμπεριστατωμένα την Προμηθεϊκή περίπτωση σε μια ενδιαφέρουσα αντιδιαστολή με τον έτερο Μύθο της Πανδώρας, κάνοντας τις απαραίτητες συγκρίσεις-συγκρούσεις που αναπόφευκτα γεννάει η βαθύτατη μελέτη της Ελληνικής Ιστορίας και Μυθολογίας.

Δεν θα μπορούσε να λείπει φυσικά ο απαιτούμενος Φόρος Τιμής στους Μαχητές της Κύπρου, για το «μαύρο καλοκαίρι» του 1974, με τον «Αττίλα 1» και «Αττίλα 2». Τότε, που οι απαράμιλλες στιγμές Ανδρείας, Ηρωισμού και θυσίας από τους Έλληνες υπερασπιστές της Κύπρου ερχόντουσαν σε ευθεία αντίθεση με τις ενέργειες του «εθνάρχη Μακαρίου», την ηττοπαθή στάση των στρατηγών ενός καταρρέοντος καθεστώτος και την πλήρη αδιαφορία (σε βαθμό προδοσίας) της επαναφερμένης πολιτικής ηγεσίας του Τόπου, που δήλωνε (και κυρίως έπραττε) δίχως να αισχύνεται ότι «η Κύπρος κείται μακράν». Η Κορίνα Πενέση ξεδιπλώνει το κουβάρι εκείνων των ημερών, αφήνοντας ανεξίτηλο το μήνυμα στην Μνήμη όσων πραγματικά δεν θέλουν να ξεχάσουν.

Την σχέση του Ελληνισμού με τον Φυλετισμό και την μη σύνδεση του τελευταίου με την καταπίεση εξετάζει το επόμενο κείμενο, το οποίο φροντίζει να αποδομήσει την ψευδή προπαγάνδα της σύγχρονης «πολιτικής ορθότητας». Το τεύχος αυτό κλείνει με την δημοσίευση του πρώτου μέρους της έρευνας του Δημήτρη Τζεμπετζή για τον Τρίτο Ελληνικό Πολιτισμό, ως μια έμμεση αναφορά στους στόχους, τους σκοπούς και τα ιδεώδη του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου 1936. Η μελέτη (και όχι απλώς το «διάβασμα») των περιεχομένων του Μαιάνδρου αποτελεί μια ακόμη συμβολή στην απαραίτητη προσπάθεια ανακάλυψης και ταύτισης με την Ιδεολογία του Εθνικισμού.

Ενάντια στους Εμπόρους των Εθνών

Έναν και πλέον αιώνα μετά την περίφημη φράση του μεγάλου Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, το Έθνος των Ελλήνων εξακολουθεί με μικρά και συνάμα μηδαμινά σχεδόν διαλείμματα της Ιστορίας, να κλαίει και να θρηνεί επί των ερειπίων.

ΤΟΥ Ευάγγελου Καρακώστα

Έναν και πλέον αιώνα μετά, ο Λαός μας διστάζει να παραδεχθεί, εκείνο το οποίο προείδε και βροντοφώναξε ο Άγιος των ελληνικών γραμμάτων. Εκείνος όμως, διόλου φοβήθηκε να αντικρύσει την στυγνή πραγματικότητα: τα ερείπια τα έπλασαν οι ανίκανοι κυβερνήτες της Ελλάδος!

Τρία μόλις χρόνια προτού ο οξυδερκής νους του Παπαδιαμάντη εκφράσει τη μεγάλη αλήθεια, η Ελλάς έχει ακούσει τον πρωθυπουργό της Χαρίλαο Τρικούπη, να διακηρύσσει το αλησμόνητο «δυστυχώς επτωχεύσαμεν». Η χώρα, έχει τεθεί υπό διεθνή οικονομικό έλεγχο, με απώτερο στόχο, να παραμείνει κράτος μικρό

Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ.

και ελεγχόμενο, κράτος ψοφοδεές το οποίο θα είναι αναγκασμένο να επαιτεί τα φράγκα της Δύσεως. Το έτος 1897, ο κλοιός σφίγγει ασφυκτικά για το Ελληνικό Έθνος: οι Τούρκοι εισβάλλουν στη Θεσσαλία!

«Τις ημύνθη περί Πάτρης; Και τι πταίει η γλαύξ, η θρηνούσα επί ερειπίων; Πταίουν οι πλάσαντες τα ερείπια. Και τα ερείπια τα έπλασαν οι ανίκανοι κυβερνήται της Ελλάδος».

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Οι κυβερνήτες της Ελλάδος, με τυμπανοκρουσίες ανακοίνωσαν πως οι ξένοι θα μας σώσουν, δανείζοντάς μας. Ένα ολόκληρο Κράτος, αναμένει με κομμένη την ανάσα τις χρηματικές δόσεις του, τάχα για να αναπνεύσει

Βγαλμένη από τα κατάβαθα των χιλιοτραγουδισμένων Ομηρικών Επών, αντηχεί στις τέσσερις γωνιές της ελεύθερης αλλά και της υπόδουλης Πατρίδος, η στεντόρεια φωνή του Περικλή Γιαννόπουλου:
«Φυλάτε τη Γη σας και την Τιμή της μόνο με Σπαθί. Πάψετε σαπιοδάσκαλοι και σαπιορήτορες - αναφορατζήδες- να εξευτελίζετε τη Φυλή. Πάψετε παλιόγρηες τις κλάψες, τα σάλια, τα μελάνια και πιάστε το Σπαθί. Τα πάντα στη Ζωή -Η Φύσις το λέει- κατακτώνται με το Σπαθί».
Κι αίφνης, η συναίσθηση του μείζονος κινδύνου και τα παθήματα του Έθνους, γίνονται μάθημα το οποίο μελετάται επισταμένως. Κι εκείνος ο Λαός ο οποίος μέχρι τότε γυρνούσε στα καφενεία οδυρόμενος δια την φρικτή του τύχη, μεμψιμοιρώντας αντί να ακονίζει τα μαχαίρια του για να κατακόψει τους πραγματικούς υπεύθυνους της εξαθλίωσης και ταπείνωσής του, εισέρχεται στην περίοδο μιας επικής εικοσαετίας, κατά την οποία η λόγχη του Έλληνα Στρατιώτη θα λάμψει από την απελευθερωμένη Μακεδονία, μέχρι και τον Σαγγάριο ποταμό.
Τούτο ήταν το ξανάνιωμα του ελληνικού Αίματος, η πολεμική εκτόνωση της αδάμαστης Ελληνικής Ψυχής! Κι αντήχησαν οι πολεμικοί παιάνες απ' άκρο σ' άκρο της αιώνιας Ελληνικής Γης, σε κάμπους, πεδιάδες και βουνά, διάβηκαν χειμώνες βαρείς και καλοκαίρια θερμά κι η Αριστοκρατία του Έθνους δεν άφησε το σπαθί της. Κι απελευθερώθηκαν μετά από αιώνες σκοταδισμού, αρχέγονες Ελληνικές Πατρίδες κι αδέρφια που σιγοέλιωναν υπό το ζυγό της σκλαβιάς.
Κι έλαμψε ο Ανίκητος Ήλιος ξανά, στη Μακεδονία, την Ήπειρο και τη Θράκη και μετέπειτα στην απέναντι όχθη του Αιγαίου, κείθε όπου οι αρχαίοι Ναοί και τα Θέατρα, αποτελούν τους αδιάψευστους μάρτυρες της παρουσίας του Ελληνικού Πολιτισμού. Εχάθη η Ιωνία και η ανατολική Θράκη, ο Ελληνικός Στρατός όμως δεν ηττήθηκε ποτέ και πουθενά. Ποιοί ήσαν λοιπόν οι πλάσαντες τα ερείπια της υποχώρησης, της φρικτής εξοντώσεως 1.500.000 Μικρασιατών και της βιαίας εκτοπίσεως ισάριθμων προσφύγων; Ήταν οι ανίκανοι κυβερνήτες της Ελλάδος!
Αυτοί οι τελευταίοι, ήσαν κατόπιν εκείνοι οι οποίοι επέρριψαν την ευθύνη της λεγόμενης μικρασιατικής καταστροφής στον μεγαλοϊδεατισμό του Ελληνικού Έθνους. Και βάλθηκαν από τότε να διαλαλούν κηρύγματα ειρήνης και συναδέλφωσης με τους όμορους λαούς, κατηγορώντας το αθάνατο και ασίγαστο πολεμικό πνεύμα του δικού μας. Πώς να κατανοήσουν οι δειλοί,

σαπιοδάσκαλοι και σαπιορήτορες που εξευτελίζουν τη Φυλή, οτι αυτή δεν είναι παρά ένα Δέντρο το οποίο αποζητά να ποτιστεί με αίμα για ν' ανθίσουν τα κλαδιά του.

Πώς να συλλάβουν οι προσκυνημένοι, την αιώνια προσταγή του Σκοτεινού Φιλοσόφου της Εφέσου, ο οποίος και διακήρυξε ότι ο Πόλεμος είναι ο πατέρας των πάντων διακρίνοντας τους ανθρώπους σε ελεύθερους και δούλους, όταν στα δικά τους αυτιά, αντηχεί μονάχα το πλήρες σιωνιστικού μίσους, κήρυγμα του Μαρδοχαίου Χέρσελ ή Καρλ Μαρξ.

Οι φωνές της ηττοπάθειας και της συνεπακόλουθης δουλοπρέπειας, σκέπασαν ξανά το δύσμοιρον Έθνος, όπως τα μαύρα σύννεφα σκεπάζουν τη γη. Τί κι αν το Ελληνικό Γένος είχε αποδείξει για δεύτερη φορά μέσα σε χρονικό διάστημα μικρότερο του αιώνος, πως η αρχαία ψυχή ζει μέσα στο αίμα του Λαού μας αθέλητα ίσως κρυμμένη; Οι κυβερνήτες της Ελλάδος, είχαν στήσει χορό πάνω στον πληγωμένο μας - μα επ' ουδενί νεκρό- Εθνικισμό. Χαιρέκακα, προδικάζουν και πανηγυρίζουν το θάνατό του.

Όμως ο Θεός της Ελλάδος, αρνείται να βάλει την υπογραφή στη ληξιαρχική πράξη. Και κάθε νύχτα, τα νησιά του καταγάλανου Αιγαίου ακούν νοερά τους στίχους του ποιητή, να τραγουδιούνται από τα φαντάσματα των Πεσόντων του Εθνικού μας Στρατού, που μαζεύονται - θαρρείς ανταποκρινόμενα σε βραδινή στρατιωτική αναφορά-

στις ακτές της ιωνικής Πατρίδος:

«Μην αποκάμεις, σαλπιγκτή,
και μη λιγοπιστήσεις,
χιλιάδες νύχτες θα διαβούν,
νύχτες σιγής και φρίκης,
μα θάρθη – θάρθη ένα πρωί
που εσύ θα τους χτυπήσεις
με την παλιά σου σάλπιγγα
τους νέους σκοπούς της νίκης!»

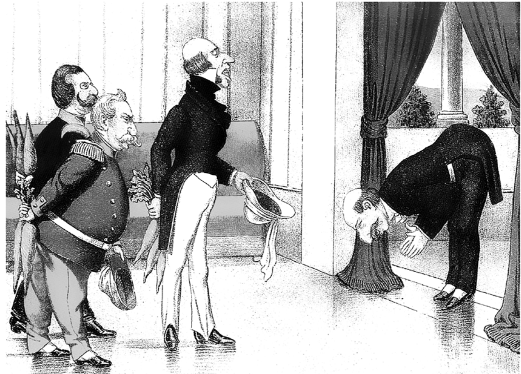
Πέρασε σχεδόν ένας αιώνας, δίχως να λάβει απόκριση η Στρατιά των Πεσόντων του μικρασιατικού μετώπου. Αντί απαντήσεως, νεκρική σιγή στη δυτική πλευρά της ελληνικής λίμνης που καλείται Αιγαίο, η οποία διακόπτεται αραιά και που από τη γλώσσα των βαρβάρων της Ασίας, βγαλμένη από τις ελληνικές τηλεοράσεις. Κι όπως τότε έτσι και τώρα, η Ελλάς κείται σε ερείπια, ενώ η γλαυξ θρηνεί επ' αυτών.

Ποιοί είναι όμως οι πλάσαντες τα ερείπια; Οι κυβερνήτες της Ελλάδος, αναμφισβήτητα!

ΝΕΟΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΥΠΟΔΟΧΗ ΖΗΤΕΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΑΝΕΙΑ.

Ο ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

Είναι εκείνοι οι οποίοι έστησαν το δικό τους χορό στο Χρηματιστήριο, στα τέλη της δεκαετίας του ’90. Εκείνοι οι οποίοι πλάνεψαν τις λαϊκές μάζες με τα τραπεζικά δάνεια και πανηγύρισαν την είσοδο της χώρας στη ζώνη του ευρώ, στην αυγή του 21ου αιώνος. Εκείνοι οι οποίοι δια του ανώτατου άρχοντα της Ελληνικής Δημοκρατίας, διακήρυσσαν με απύθμενο θράσος πως η νέα «Μεγάλη Ιδέα» του Έθνους, ήταν τα olympic games του 2004! Μέχρι τα τέλη της πρώτης δεκαετίας του νέου αιώνος, η Ελλάς θα βρισκόταν ξανά υπό διεθνή οικονομικό έλεγχο. Τούτη τη φορά, φέρει τον τίτλο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και Τρόικα.

Οι κυβερνήτες της Ελλάδος, παρουσίασαν την εξέλιξη αυτή, ως τη σωτηρία της Πατρίδος από την οικονομική χρεωκοπία. Με τυμπανοκρουσίες ανακοίνωσαν πως οι ξένοι θα μας σώσουν, δανείζοντάς μας. Κι ένα ολόκληρο Κράτος, αναμένει με κομμένη την ανάσα τις χρηματικές δόσεις του, τάχα για να αναπνεύσει.

Δίχως κανένα όραμα για το μέλλον, παρά μόνον με την υπογεγραμμένη πλέον δέσμευση του Κράτους, να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των ξένων, παραχωρώντας εθνική κυριαρχία και προπαντός την εθνική μας αξιοπρέπεια. Μα τούτο δεν είναι Κράτος Ελληνικό, είναι Κράτος-

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΝΕΝΟΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥ

> Ο έντιμος συμβιβασμός συνέβαινε και την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα, όταν η κυβέρνηση Τρικούπη παρέδιδε ψυχή και σώμα στους πιστωτές προκειμένου να λάβει νέα δάνεια

υπηρέτης των διεθνών τοκογλύφων, είναι το ψευτορωμαίικο!

Το ψευτορωμαίικο δανείζεται με ληστρικούς όρους από τους ξένους, όχι για να αναπνεύσει, όπως θρασύτατα ισχυρίζονται οι κυβερνήτες του, αλλά για να αποπληρώσει τους δυσβάσταχτους και παράνομους τόκους παλαιότερων δανείων. Στην πραγματικότητα, το τίμημα το οποίο πληρώνει το Κράτος για τη δήθεν «σωτηρία» του, είναι εξόχως βαρύ: παραχώρησε την εθνική του κυριαρχία, υποθήκευσε το σύνολο της δημόσιας περιουσίας και μετατράπηκε σε στυγνό φοροεισπράκτορα του ίδιου μας του Λαού, ο οποίος λιώνει από το δυσβάσταχτο βάρος της οικονομικής ύφεσης, της βαθιάς φτώχειας και της καλπάζουσας ανεργίας. Οι κυβερνήτες της Ελλάδος παρά ταύτα - υπό την ανοχή των «σοφών» του μεταπολιτευτικού τερατουργήματος και με την φανατική υποστήριξη των αργυρώνητων δημοσιογραφικών λακέδων- ομιλούν περί αναγκαίων μέτρων τα οποία θα οδηγήσουν στην ανάκαμψη. Την κλοπή του ιδρώτα του Ελληνικού Λαού, οι κυβερνήτες της Ελλάδος την ονόμασαν «μεταρρυθμίσεις», το δε προϊόν των μεταρρυθμίσεων αυτών, είναι το ξεπούλημα της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας του Λαού μας, την ίδια στιγμή που αφανώς και υπούλως, το Κράτος βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην απάνθρωπη δουλεία των τόκων. Ποιός θα αποπληρώσει τα τωρινά δάνεια; Η Ελλάς, συνεπεία της Προδοσίας των Κυβερνητών της , θα παράγει ένα και μόνο πράγμα: τις μελλοντικές ελληνικές γενιές δούλων των τόκων!

Όλα δε τα παραπάνω, οι σημερινοί Κυβερνήτες της Ελλάδος τα χαρακτηρίζουν ανερυθρίαστα ως «έντιμο συμβιβασμό»! Το ίδιο ακριβώς συνέβαινε και κατά την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα, όταν η κυβέρνηση Τρικούπη παρέδιδε ψυχή και σώμα στους πιστωτές προκειμένου να λάβει νέα δάνεια.

Την πραγματική φύση του «συμβιβασμού», απέδωσε εξόχως εύστοχα η λαϊκή σοφία:

Τί είδους Κράτος ελεύθερο είναι εκείνο, του οποίου οι Κυβερνήτες σύρονται γονυπετείς στας Ευρώπας, τείνοντας τον δίσκο της επαιτείας; Τί είδους Κράτος ελεύθερο είναι εκείνο του οποίου οι Κυβερνήτες, αφήνουν το Λαό να πεθαίνει για να ικανοποιηθεί η τοκογλυφική δίψα του «περιούσιου» λαού των παρασίτων; Τί είδους Κράτος ελεύθερον είναι εκείνο, του οποίου οι Κυβερνήτες σπεύδουν στον υπερατλαντικό «σύμμαχο» προκειμένου να λάβουν τις κατευθυντήριες γραμμές της πολιτικής του;

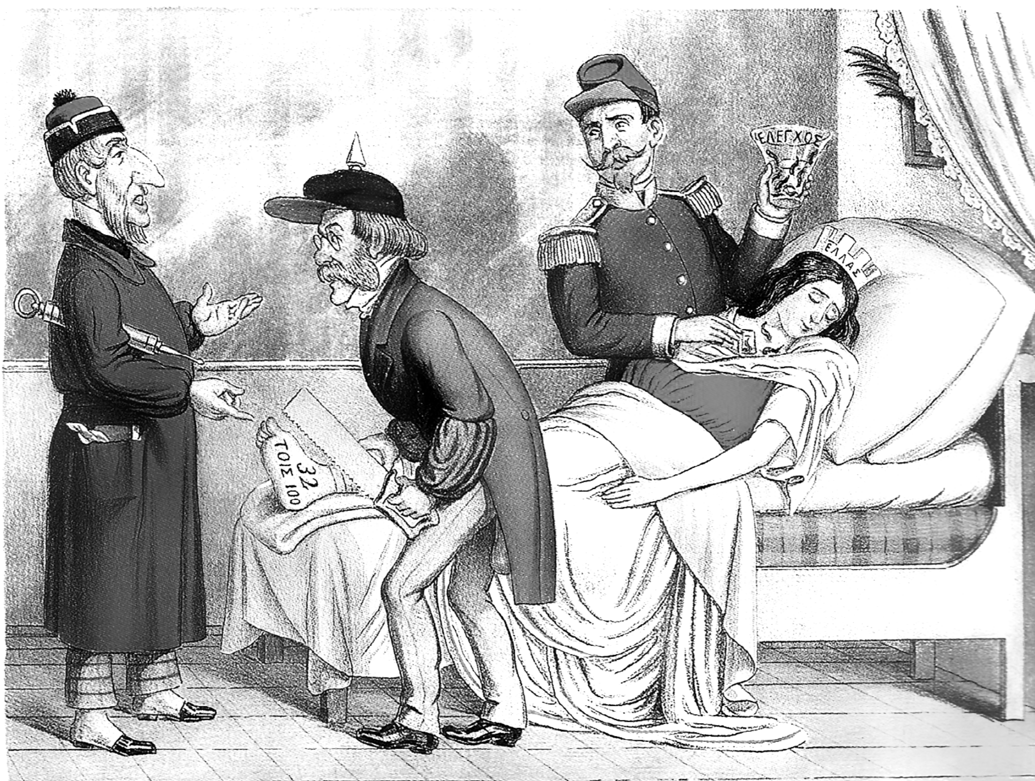
Τί είδους, τέλος, Κράτος ελεύθερο είναι εκείνο, του οποίου οι Κυβερνήτες πανηγυρίζουν και ισχυρίζονται μεγαλοφώνως πως η Ευρώπη θα εγγυηθεί και θα διασφαλίσει την διαφύλαξη των ελληνικών συνόρων και των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων;
Κι ορθώνεται άξαφνα από του τάφου το πνεύμα του τεράστιου Περικλή Γιαννόπουλου για να κραυγάσει έναν και πλέον αιώνα μετά, με οργή και απέχθεια προς τους δειλούς και τους προσκυνημένους, τα ίδια ακριβώς λόγια:

«Ελληνική Φυλή είσαι ανήθικος:
διότι θέλεις οι Φραγκικοί στρατοί
και στόλοι να σου φυλάν
τ' αμπέλια σου»!

Ψευτορωμαίικο μεταπολιτευτικό Καθεστώς, έτος 2015. Στην ανατολική όχθη του Αιγαίου, η Στρατιά των Πεσόντων του μικρασιατικού μετώπου, συνεχίζει δίχως σταματημό το νυχτερινό τραγούδι, αναμένοντας να παιανίσουν από τη μητροπολιτική Ελλάδα οι νέοι σκοποί της Νίκης. Και ω του θαύματος! Ο αθάνατος Ελληνισμός ξυπνά από το λήθαργο και χιλιάδες Αγωνιστές της Εθνικής και Κοινωνικής Ιδέας φωτίζουν το βαθύ σκότος της τοκογλυφικής σκλαβιάς με τις δάδες της Αντίστασης, τραγουδώντας το Θούριο του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος:

«Ορθό το Λάβαρο η Νίκη μας προσμένει,
Ψηλά το μέτωπο και η καρδιά σκληρή!
Στο κόσμο αυτό θα δείξουμε πως μένει,
Το Θάρρος άπαρτο και φρούριο η Τιμή»!

Πού οφείλεται η δυστυχία του Λαού μας και συνάμα όλα τα προβλήματα, οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά, ηθικά και στρατιωτικά τα οποία ταλανίζουν την Πατρίδα; Οφείλονται αναμφιβόλως στους Κυβερνήτες και στο Καθεστώς που εξουσιάζουν. Ποιά είναι λοιπόν η μοναδική και επιτακτικά αναγκαία λύση ώστε ο Ελληνικός Λαός να αποκτήσει ξανά την ελευθερία του και συνάμα το αναφαίρετο κυρίαρχο δικαίωμα να καθορίσει ο ίδιος τις τύχες του; Η λύση είναι δίχως δισταγμούς και περιστροφές, η συντριβή του Καθεστώτος των σημερινών Κυβερνητών του ραγιαδισμού, της υποτέλειας, της διαφθοράς και της προδοσίας, ούτως ώστε να οικοδομηθεί ένα Νέο Κράτος, Εθνικό και Λαϊκό, ένα Κράτος το οποίο θα κυβερνάται από Έλληνες Κυβερνήτες με πλήρη συνείδηση του βάρους της ιστορικής ευθύνης έναντι του Λαού και της Μεγάλης Πατρίδος.
Απέναντι στη δικτατορία του Καθεστώτος των τοκογλύφων, απέναντι σε ένα Καθεστώς το οποίο αποδεικνύει καθημερινά πως στόχος του είναι η βιολογική εξόντωση των Ελλήνων και η αντικατάσταση τους με τα εκατομμύρια των λαθρομεταναστών της Ασίας και της Αφρικής, απέναντι σε ένα Καθεστώς το οποίο κατ' εντολή των παγκόσμιων εξουσιαστών επιβάλλει την εκρίζωση του Ελληνικού Πολιτισμού και του ελληνικού τρόπου ζωής, απέναντι σε ένα αδίστακτα τυραννικό Καθεστώς το οποίο επιδιώκει την απόλυτη φίμωση της ελληνικής φωνής μέσα από νομοσχέδια τα οποία καταδικάζουν και διώκουν την ελευθερία της γνώμης και της έκφρασης, το μήνυμα το οποίο ο Λαϊκός Σύνδεσμος-Χρυσή Αυγή φέρνει στον απανταχού Ελλη-

νισμό, είναι απόλυτα ξεκάθαρο και σαφές:
Ενάντια στους εμπόρους των Εθνών, για μια Πατρίδα Ελεύθερη και Κοινωνικά Δίκαιη!
Μόλις εκατό χρόνια πριν, ο μαχόμενος Ελληνικός Εθνικισμός τράβηξε το υπέρλαμπρο ξίφος από τη θήκη και με αιχμή του τον Ελληνικό Στρατό, κατέδειξε για μια ακόμη φορά στα Έθνη του κόσμου, τον μοναδικό τρόπο με τον οποίο κατακτιέται η λευτεριά. Σήμερα, ο εχθρός βρίσκεται εντός των τειχών, υπό τον μανδύα μιας «δημοκρατίας» κίβδηλης και απόλυτα φαύλης, μιας «δημοκρατίας» το ίδιο και περισσότερο ακόμη μισελληνικής, από τον Τούρκο και το Βούλγαρο εχθρό των αρχών του 20ου αιώνος. Η μοναδική απειλή, ενάντια σε αυτό το φύσει και θέσει ανθελληνικό Καθεστώς, ενάντια στους προδότες και διεφθαρμένους μέχρι τα νύχια Κυβερνήτες του, το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα, η Χρυσή Αυγή.
Εν μέσω πρωτόγνωρου πανικού, ο διεθνής παράγοντας ο οποίος κινεί τα νήματα των εν Ελλάδι μαριονεττών του, προβαίνει σε κινήσεις οι οποίες επί της ουσίας αποκαλύπτουν το βαθύτατα μισελληνικό και τυραννικό προσωπείο του Καθεστώτος: ποιός σώφρων και λογικός άνθρωπος δύναται να συλλάβει τη σκοπιμότητα της λυσ-

σαλέας αντίδρασης του μεταπολιτευτικού Καθεστώτος(κομματικές και δημοσιογραφικές συμμορίες από κοινού) στις διανομές τροφίμων του Εθνικιστικού Κινήματος, οι οποίες είχαν ξεκάθαρο στόχο να μη σιτιστούν οι Έλληνες; Ποιός δύναται να κατανοήσει τη λογική με την οποία το Καθεστώς συκοφαντεί και διώκει το Κίνημά μας και μαζί ολόκληρο τον Ελληνικό Λαό ως «ρατσιστές», την ίδια ώρα κατά την οποία οι αλλοεθνείς εγκληματίες αλωνίζουν ανενόχλητοι, απολαμβάνοντας προνόμια του Καθεστώτος, τα οποία οι Έλληνες αποστερούνται;

Το Καθεστώς αγωνίζεται για να καλλιεργήσει και εν τέλει να επιβάλλει στο Λαό μας την πεποίθηση πως δεν αποτελεί παρά ένα Λαό διεφθαρμένων και ρατσιστών. Προβάλλουν απειλητικά και με σκοπό την κατατρομοκράτηση, το φάσμα της εξόδου από το ευρώ, της χρεωκοπίας και του λεγόμενου «εκφασισμού» της κοινωνίας. Ναι λοιπόν, η Χρυσή Αυγή έρχεται να γκρεμίσει την τρομοκρατία του φόβου που κρατά τον Ελληνικό Λαό ραγιά των διεθνών τοκογλύφων! Μήπως δεν είναι το ευρώ, η απαρχή της λαφυραγώγησης της ελληνικής οικονομίας και παραγωγής;

Μήπως δεν είναι η χρεωκοπία σήμερα αρκούντως ορατή σε όλα τα επίπεδα της κρατικής υπόστασης,

σε βαθμό τέτοιο ώστε η Τρόικα να καθορίζει και την πλέον επουσιώδη κυβερνητική απόφαση; Μήπως τέλος δεν είναι ο υπερήφανος και απροσκύνητος Ελληνισμός, πνεύμα και ισχύς μαζί, εκείνο το οποίο οι εχθροί του Λαού μας καλούν

υποτιμητικά «φασισμό»;

Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές, οι «φασίστες» καθώς μας χαρακτηρίζουν οι εχθροί του Λαού μας, αγωνιζόμαστε για μια Ελλάδα ελεύθερη και εθνικά κυρίαρχη. Οι «δημοκράτες», αγωνίζονται για ένα κράτος-προτεκτοράτο του αμερικανοσιωνισμού. Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές εξυπηρετούμε μονάχα τα συμφέροντα του Ελληνικού Λαού και της

Ελληνικής Πατρίδος.

Οι «δημοκράτες», εκτελούν τις εντολές και υπηρετούν τα συμφέροντα των διεθνών τοκογλύφων. Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές δίναμε πίσω στον Ελληνικό Λαό τα χρήματα τα οποία λαμβάναμε μέσω της κρατικής επιχορήγησης. Οι «δημοκράτες» επιδίωξαν και πέτυχαν με κάθε μέσο να πάψει η επιχορήγηση προς τη Χρυσή Αυγή, προκειμένου να διαθέσουν τα χρήματα αυτά στους λαθρομετανάστες που παρασιτούν στην ελληνική κοινωνία. Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές απαιτούμε την προστασία και ασφάλεια των Ελλήνων, στα όρια της Ελληνικής Πατρίδος.

Οι «δημοκράτες» επιδιώκουν την παραχώρηση αδιανόντων προνομίων (με κυρίαρχο αυτών την αντεθνική πράξη της απόδοσης ελληνικής ιθαγένειας) και της διαμόρφωσης ενός παραδείσου για τους λαθρομετανάστες εντός της ελληνικής επικράτειας. Εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές αγωνιζόμαστε για την οικοδόμηση ενός Νέου Κράτους, Κράτους Εθνικού και κοινωνικά δίκαιου. Οι «δημοκράτες» αγωνίζονται για τη διατήρηση του υπάρχοντος Καθεστώτος της σαπίλας και της διαφθοράς, της μίζας και της κομπίνας, των ρουσφετιών και της κοινωνικής αδικίας η οποία εξαθλιώνει το Λαό μας.

Σ' αυτή τη ψευτοδημοκρατία, τη «δημοκρατία» των Τσοχατζόπουλων και των Τσουκάτων, στη «δημοκρατία» των Σαμαράδων, των Βενιζέλων και των Κουβέληδων, στη «δημοκρατία» του Τσίπρα και της μαρξιστοσιωνιστικής του συμμορίας η οποία χαρακτηρίζει ως «φασιστική πρόκληση» τον Εθνικό μας ύμνο και ως «έντιμο συμβιβασμό» την ολοκληρωτική υποδούλωση στο τοκογλυφικό κεφάλαιο, όχι μόνο παραμένουμε αμετανόητα Εθνικιστές αλλά και βροντοφωνάζουμε πως δε θα υποστείλουμε ποτέ τη Σημαία της Εθνικής Αντίστασης!

Θα συνεχίσουμε δίχως κανένα ίχνος οίκτου προς τους Προδότες και τους εχθρούς του Λαού μας, τον Εθνικό Αγώνα σε κάθε γωνιά της Ελληνικής Πατρίδος, στην καταληφθείσα από τους λαθρομετανάστες πρωτεύουσα, στη Νύμφη του Θερμαϊκού και ολάκερη τη Μακεδονία την οποία επιβουλεύονται οι Σλάβοι, στην Θρακική Πατρίδα και στις νήσους του Αιγαίου που εποφθαλμιούν οι ασιάτες απόγονοι των μογγολικών ορδών! Θα συνεχίσουμε την ηρωική και τιτάνια αυτή μάχη και δε θα την εγκαταλείψουμε ποτέ, στις πόλεις και στην ελληνική ύπαιθρο, στις πλατείες και στις γειτονιές, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια, στα εργοστάσια και στις επιχειρήσεις και σε κάθε σημείο της ελληνικής γης όπου οι Έλληνες βιώνουν τον ανθελληνισμό και τον πραγματικό ρατσισμό του ξενόδουλου Καθεστώτος. Και αν μπορούμε να δώσουμε τον Λόγο Τιμής του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος σε αυτό τον περήφανο Λαό, τούτος είναι ο εξής:

ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΑΔΟΘΟΥΜΕ ΠΟΤΕ!

Ο Αρχηγός μας ήταν ξεκάθαρος όταν από το βήμα της Βουλής των Ελλήνων απευθύνθηκε τόσο προς τους υπηρέτες των ξένων, όσο και προς τον εξαθλιωμένο Λαό μας: «Ένας Βράχος είναι η Ελλάδα, γεμάτος Τιμή επί χιλιάδες χρόνια»! Γι' αυτό τον Βράχο που περικλείει ολάκερη την Ελληνικότητά μας αγωνιζόμαστε, από αυτό

τον Βράχο γαντζωνόμαστε στα δύσκολα και απ’ αυτόν τον Βράχο εξορμούμε όταν εκτονώνεται η Ελληνική μας Ισχύς.

Να είστε περήφανοι Συναγωνιστές, πειθαρχημένοι και φανατικά Πιστοί στη Μεγάλη μας Ιδέα, στο Κίνημα και στον Αρχηγό μας. Διώξτε μακριά αμφιβολίες και δισταγμούς! Ο Αγώνας μας είναι δίκαιος, διότι δίνεται για την επιβίωση του Λαού μας. Κι από τον σκληρό και άνισο αλλά ηρωικό και συνάμα όμορφο και διδακτικό Αγώνα, θα εξέλθουμε τροπαιούχοι και θριαμβευτές. Διότι στο πλάι μας, παραστέκεται ένας Λαός στου οποίου τις φλέβες κυλούν 5.000 έτη αιματοβαμμένης Ιστορίας. Πίσω μας ακολουθεί η αιωνία Ελλάς κι εμπρός μας ξεχύνονται με πολεμικές ιαχές οι αγέννητοι και τα εκατομμύρια των Νεκρών του Έθνους στα πεδία των μαχών!

Τα Ξωτικά και η Λαϊκή Παράδοση

«Σήκω, σε κράζουν οι Ξωθιές που σ' έμαθαν τραγούδια»
ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ, «Ο ετοιμοθάνατος βοσκός».

Πολλοί είναι οι αιώνες που χωρίζουν τα Έπη του Ομήρου από τα θαυμάσια ποιήματα του «τραγουδιστή του βουνού και της στάνης», Κώστα Κρυστάλλη.

ΤΟΥ Γιώργου Μάστορα

Και στους δυο, όμως, βλέπουμε να αναφέρονται όντα, στα οποία η πίστη στην ύπαρξη τους βρίσκεται στην παράδοση και χάνεται στα βάθη της ομίχλης του χρόνου.

Άλλη μια τρανή απόδειξη της αδιάσπαστης συνέχειας του Ελληνισμού από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα. Οι Αρχαίοι Έλληνες τους απέδιδαν και θεϊκές Τιμές.

Η προηγούμενη από εμάς γενιά δεν είχε χάσει την επαφή μαζί τους. Ο Λαός μας, στους μύθους, στα τραγούδια, στους θρύλους, στα παραμύθια, στις διηγήσεις και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, κάνει αναφορά και σε άλλα ζωντανά όντα. Τους αποδίδουν ιδιότητες ανθρώπινες, τις οποίες άλλοτε μεγεθύνουν και άλλοτε ελαττώνουν. Ορισμένες φορές τους αποδίδουν όψη φοβερή και τερατώδη, με την μορφή τους αυτή να προκαλεί τρόμο. Τις περισσότερες φορές, όμως, έχουν εμφάνιση με μια χάρη και ομορφιά αέρινη και θαυμαστή.

«Κι αυτή 'ναι η θολωτή σπηλιά που πήγαινες κι ο ίδιος και στις Νεράιδες έκανες αρχοντικές θυσίες»

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ, ραψ. Ν΄

Νεράιδες (Νηρηίδες στα αρχαία χρόνια) χορεύουν στα νερά, νάνοι φρουρούν χαμένα αντικείμενα και συχνά αμύθητους θησαυρούς. Δράκοι κατοικούν στις σπηλιές και στα πυκνά δάση. Καλικάντζαροι στα έγκατα της Γης.

Οι απλοί λαϊκοί άνθρωποι πίστευαν (μια πίστη, που στις μέρες μας ολοένα και λιγοστεύει, δυστυχώς) ότι πηγές, δέντρα, δάση, βουνά και σπήλαια, φαράγγια και ποτάμια, αλλά και λουλούδια ακόμη, προστατεύονται και συνοδεύονται από Στοιχειά.

Πού οφείλεται, όμως, η έμφυτη λαϊκή πίστη σε αυτά τα όντα; Είναι μια απλή παραίσθηση ή φαντασίωση των ανθρώπων που ζουν κοντά στην φύση, ή μήπως αποτελεί κάτι, το οποίο μπορούν να το συλλάβουν, μερικές φορές, τα ανθρώπινα μάτια; Όπως αναφέραμε και στην αρχή, ο χρόνος που χωρίζει εμάς από την εποχή του Κρυστάλλη, με μια τερατώδη ανάπτυξη της τεχνολογίας και την φοβερή επιτάχυνση των καιρών, είναι δύσκολο να υπολογιστεί απλά ως μερικές δεκαετίες παραπάνω, αφού οι διαφορές είναι σχεδόν αγεφύρωτες.

Ο σημερινός άνθρωπος, τόσο της πόλης όσο και της μεταλλαγμένης και εκσυγχρονισμένης επαρχίας, δεν έχει τίποτα το κοινό με τον χθεσινό άνθρωπο, στις αρχές του 20ου αιώνος, ο οποίος μπορούσε να ζει ακόμη σε άμεση επαφή με την φύση.

Ο σημερινός άνθρωπος έχει μια αίσθηση του τίποτε, και όσο περνάει ο καιρός αλλάζει συνεχώς προς το χειρότερο. Πραγματικά, ο τεχνολογικός πολιτισμός μάς έχει τόσο πολύ αποξενώσει, ο ορθολογισμός έχει περιορίσει και στερεοποιήσει το μυαλό, που δύσκολα μπορούμε να πούμε ότι μπορεί ο σύγχρονος άνθρωπος να έρθει σε επαφή με άλλες διαστάσεις, με άλλες οντότητες. Οποιαδήποτε αναφορά σε τέτοιου είδους συνθήκες και πλάσματα αντιμετωπίζεται περίπου ως παράνοια. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι το επίθετο “αλαφροΐσκιωτος”, το οποίο αποδίδεται σ’ αυτούς που λένε ότι βλέπουν, διαισθάνονται, ακούν, περιγράφουν τέτοια όντα, θεωρείται συνώνυμο με την λέξη “τρελός”. Η στενή έννοια της λογικής προσγειώνει, δένει, περιορίζει τον άνθρωπο στην υλική θεώρηση των πραγμάτων. Θα μπορούσαμε, όμως, να αναφέρουμε χιλιάδες λαϊκές δοξασίες σχετικά με τις νεράιδες

Οι χοροί
των νεράιδων
είναι θαυμάσιοι
και στήνονται
στις όχθες βαθέων ποταμιών,
στα φαράγγια
και στις ακροποταμιές.

της Ελληνικής υπαίθρου. Υπήρχε η πεποίθηση ότι εμφανίζονταν τα μεσημέρια στα ποτάμια, με άσχημα αποτελέσματα για όποιον τις αντίκριζε τότε, αλλά από την άλλη μάθαιναν τραγούδια, χορούς και πολλές φορές μουσικά όργανα στους βοσκούς. Οι χοροί των νεράιδων είναι θαυμάσιοι και στήνονται στις όχθες βαθέων ποταμιών, στα φαράγγια και στις ακροποταμιές. Οι νάνοι, πάλι, αναφέρονται σε όλα τα παραμύθια του κόσμου. Παράξενοι, άλλοτε με παιδική αλλά κυρίως με γέρικη εμφάνιση, με μακριά γένια, με κωνικούς σκούφους και με εύθυμα χαρακτηριστικά, συνήθως. Δίνουν την βοήθειά τους σε όσους την έχουν ανάγκη, ιδίως στα παιδιά, που χάνονται στα δάση. Οι νάνοι και γενικότερα τα ξωτικά θεωρούνται οι φύλακες- άγγελοι των παιδιών στις λαϊκές παραδόσεις.

Στην αρχαία παράδοση η ποικιλία και οι αναφορές πολλαπλασιάζονται. Διαφορετικά, ωραιότερα ή φοβερότερα, όντα στολίζουν τις περιγραφές τους. Ο Όμηρος και ο Ησίοδος, από τους αρχαίους ποιητές, αναφέρουν συνεχώς τις Νύμφες, τις Νεράιδες, τους Τρίτωνες, τις Γοργόνες, όντα των βουνών και των θαλασσών, των λιμνών και των κάμπων. Οι Ήρωες στις περιπέτειες τους συναντιούνται και προστατεύονται ή συμπλέκονται σε μάχες με αυτά τα όντα. Η μυθολογία τα αναφέρει στις περισσότερες αφηγήσεις της και τους αποδίδει ιδιότητες ανάλογες με αυτές των Στοιχειών της Φύσης.

Κινούνται, πετούν, κολυμπούν με μεγάλη ταχύτητα, χάνονται και επανεμφανίζονται, μεταμορφώνονται και αλλάζουν όψη αστραπιαία ή μεταμορφώνουν όποιον τα αντικρίσει. Τον κάνουν, δηλαδή, κατά κάποιον τρόπο να συμμετέχει στις ιδιότητές τους. Στους ναυτικούς είναι πασίγνωστος ο μύθος της Γοργόνας, η οποία ρωτά εναγωνίως αν ζει ο Βασιλιάς Αλέξανδρος.

Θα μπορούσαμε να αναφερθούμε σε πολλές ακόμη ανάλογες περιπτώσεις. Στις ξένες μυθοπλασίες υπάρχουν αναφορές σε παρόμοια φαινόμενα και περιστατικά, τα οποία αντιστοιχούν σε μια υπερβατική και αόρατη πραγματικότητα. Θα μπορούσε, βεβαίως, κάποιος να αναρωτηθεί ως προς το νόημα αυτών των αναφορών. Είναι, άραγε, ικανές να στρέψουν τα μάτια του σύγχρονου ανθρώπου, με την ελπίδα ότι θα μπορέσει να αντικρίσει την ομορφιά των Νυμφών, να ακούσει τα τραγούδια και να δει τους χορούς των Νεράιδων ή θα βρει τους θησαυρούς, που κρύβουν οι Νάνοι στα σπλάχνα της Γης, οδηγημένος από αυτούς;

Σήμερα, τα βουνά καίγονται ή καταστρέφονται από την παράνομη υλοτομία, οι θάλασσες είναι σκεπασμένες με πετρέλαιο, οι ποταμοί είναι μολυσμένοι και γενικά η Φύση δέχεται άγρια επίθεση, καθώς προκαλείται να υπηρετήσει το σύγχρονο καταναλωτικό πρότυπο. Σ’ αυτόν τον σύγχρονο κόσμο δεν υπάρχει χώρος ούτε για τις προστάτιδες των λιμνών, ούτε για νάνους στα παραμύθια των παιδιών. Την θέση τους πήραν οι εκφυλισμένες μορφές της σύγχρονης τέχνης.

Δεν μπορεί να υπάρξει χώρος στην λογική μας γι’ αυτά τα πράγματα, αφού «δεν τα βλέπουμε»... Όμως, μια προσεκτική μελέτη του όλου θέματος θα μας έφερνε σε πιο σωστά και εμπεριστατωμένα συμπεράσματα.

Για την Αρχαία Γνώση, ο συγκεκριμένος κόσμος, στον οποίο ζούμε, δεν είναι περισσότερο υπαρκτός από τους κόσμους της φαντασίας, των ονείρων, των οπτασιών και των οραμάτων.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για ψεύτικη πραγματικότητα και για παραισθήσεις των ανθρώπων, είτε πρόκειται για ενήλικες είτε για μικρά παιδιά, αλλά για οντότητες, οι οποίες είναι πιο λεπτές από τα στοιχεία που μας συνοδεύουν ως υλικός και αισθητός κόσμος.

Οι αρχαίοι γνώστες υποστήριζαν ότι μπορούμε να έρθουμε σε επαφή με αυτές τις οντότητες μόνο με άλλες λεπτότερες αισθήσεις, αλλά και με την ανάπτυξη αυτών που διαθέτουμε. Σε άλλες διαστάσεις, σε άλλον χώρο που συνυπάρχει με τον δικό μας (όπως σε ένα ποτήρι μπορούν να υπάρχουν ταυτόχρονα νερό, αέρας, άμμος κλπ), άλλες υπάρξεις ζουν, αναπτύσσονται, προστατεύουν και καταστρέφουν, χωρίς εμείς να αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξή τους.

Στην ινδική φιλοσοφία αναφέρονται οι Δέβας -οι Λαμπεροί από το σανσκριτικό Dive, που σημαίνει “λάμπω”- οι οποίοι θεωρούνται όντα με παράλληλο δρόμο εξέλιξης με αυτόν, που διανύουν οι άνθρωποι. Αυτοί οι Δέβας είναι χωρισμένοι σε τάξεις μέσα σε όλα τα στοιχεία: Γη, Νερό, Αέρα και Φωτιά. Αυτή η παράλληλη γραμμή εξέλιξης βασίζεται σε μια γεωμετρική δομή, η οποία βασίζεται στον κώνο.

Οι κωνικοί σκούφοι των νάνων και των μάγων (οι Μέρλιν της Δυτικής Παράδοσης), αυτοί που εμείς θυμόμαστε στις Απόκριες, δεν είναι καθόλου τυχαίοι.

Οι γεωμετρικές μορφές παίζουν σπουδαίο ρόλο στην διοχέτευση ορισμένων ενεργειών, με τις έρευνες των επιστημόνων πάνω στις πυραμιδικές κατασκευές να τους έχουν αφήσει κατάπληκτους.

Αυτοί οι Δέβας, πνεύματα της Φύσης και ταυτόχρονα όντα, που διοικούν πολλές εκδηλώσεις της, είναι δύσκολο να γίνουν αντιληπτοί στον κοινό άνθρωπο.

Όμως, όπως όλες οι υπάρξεις της Δημιουργίας, χωρίζονται σε τάξεις και καθώς η ταξινόμηση κατεβαίνει, γίνεται πιο εύκολα κατανοητή η επίδρασή τους, με αποτέλεσμα να καθίσταται κατορθωτό το να μπορούμε να τα αντιληφθούμε.

Τα όντα της Φωτιάς γίνονται αντιληπτά πολύ δύσκολα, αφού τα περισσότερα είναι λεπτά και δεν εμφανίζονται σχεδόν καθόλου στα μάτια των ανθρώπων. Τα όντα του Αέρα, συνώνυμα της ταχύτητας και της γρήγορης εναλλαγής, είναι και αυτά λεπτά και δυσπρόσιτα. Αλλά αυτά, τα οποία βρίσκονται στο Νερό και στην Γη είναι πιο κοντά στους ανθρώπους, αφού αποτελούν τα δύο στοιχεία που μας είναι προσιτά.

Δεν υπάρχει Λαός προϊστορικός ή αρχαίος, που να μην τα αναφέρει, να μην τα έχει περιγράψει και ορισμένες φορές να μην τα έχει θεοποιήσει.

Οι Ήρωες
στις περιπέτειες τους
συναντιούνται και προστατεύονται
ή συμπλέκονται σε μάχες
με αυτά τα όντα.
Η μυθολογία τα αναφέρει
στις περισσότερες αφηγήσεις της
και τους αποδίδει
ιδιότητες ανάλογες με αυτές
των Στοιχειών της Φύσης.

Μερικές φορές, μάλιστα, όταν η πίστη σε ανώτερες οντότητες εκφυλιζόταν, αναπτυσσόταν παράλληλα πίστη στα διάφορα Στοιχειά. Η συγκριτική μελέτη ανάμεσα στις διαφορετικές παραδόσεις δείχνει ότι οι εξηγήσεις και οι περιγραφές των διαφόρων Λαών έχουν τόσα πολλά κοινά στοιχεία, ώστε να θεωρείται αδύνατον να είναι προϊόντα απλών φαντασιών ή καρπός της τύχης. Λαοί, οι οποίοι δεν βρίσκονται κοντά, τόσο γεωγραφικά όσο και χρονικά, όπως οι Έλληνες, οι Σκανδιναβοί, οι Ιάπωνες, οι Μάγια του Μεξικού κλπ., τα αναφέρουν. Τα βουνά, τα δάση, τα σύννεφα, τα ρυάκια, οι πηγές, οι θάλασσες είναι γεμάτα από τα τόσο μεγάλης ποικιλίας αυτά όντα. Στήνουν τους χορούς τους σε όλα τα σημεία του πλανήτη, αλλά κυρίως μακριά από τους χώρους των ανθρώπων. Άλλοτε οδηγούν θύελλες, καταιγίδες και τρικυμίες. Στις πιο μακρινές εποχές της ανθρωπότητας, τις οποίες όλο και πιο νοσταλγικά ατενίζουμε μέσα στον ρομαντισμό των αναμνήσεών μας, η πίστη σε αυτά τα όντα μεταδιδόταν από την τρυφερή παιδική ηλικία. Μέσα από τα παραμύθια παρουσιάζονταν, με όμορφο και διδακτικό τρόπο, οι καλές και οι κακές επιδράσεις τους, η ωραιότητα και η συνύπαρξή τους με τον άνθρωπο. Στα προστατευτικά στοιχειά έδιναν τροφή και προστασία οι άνθρωποι με την κατάλληλη συμπεριφορά τους και αυτοί. Πίστευαν ότι βουνά, δέντρα και σπήλαια προστατεύονταν από αυτά. Επίσης, ήξεραν και τρόπους να τα απομακρύνουν για να αποφεύγουν τις άσχημες επιρροές τους, καθώς και οτιδήποτε έπρεπε να αποφεύγουν στην καθημερινή τους ζωή, για να μην δεχτούν καμία κακή επίδραση, η οποία θα οφειλόταν στην ύπαρξη κάποιου τέτοιου όντος.
Μερικές από αυτές τις γνώσεις έμειναν με την μορφή “γοητειών”-γητειές των γητευτών της επαρχίας, καθώς και τα “δεσίματα” και τα “λυσίματα” στοιχείων, ζώων και ενίοτε ανθρώπων, που αποτελούν μαγικές επικλήσεις, συνοδευ-

όμενες με στοιχεία πρακτικής με ανάλογα ευμενή ή δυσμενή αποτελέσματα και σώζονται από στόμα σε στόμα, χωρίς να γνωρίζει κανείς την αρχική τους προέλευση. Αναφέραμε προηγουμένως τους κωνικούς σκούφους των νάνων, καθώς και αυτούς που φορούν τις Απόκριες. Αλλά μήπως το λιβάνι, που χρησιμοποιούν σήμερα οι άνθρωποι, δεν είναι κι αυτό ένα μέσο καθαρμού της ατμόσφαιρας στις εκκλησίες και τα σπίτια; Ακόμη, αυτά τα όντα δεν μένουν ανεπηρέαστα από τα χρώματα και τους ήχους. Αυτές οι γνώσεις, όμως, έχουν χαθεί και μόνο κατά τύχη έχει παρατηρηθεί ότι όταν παίζει μουσική και χορεύουν οι άνθρωποι, δεν χορεύουν μόνοι τους. Μέσα στην εορταστική ατμόσφαιρα, την οποία δημιουργεί μια χαρούμενη μουσική, στροβιλίζονται και άλλα όντα. Οι πρόγονοί μας ζούσαν κυριολεκτικά μέσα στην Φύση, μιλούσαν και άκουγαν, παρακαλούσαν, αποζητούσαν και απέφευγαν (ανάλογα με την περίπτωση) αυτά τα όντα. Μόνον η γνήσια επαφή με το φυσικό περιβάλλον μπορούσε να τους συνδέσει μαζί τους.

Σήμερα, όμως, η ανθρώπινη λατρεία στην τεχνολογική πρόοδο και την ανάπτυξη των πάσης φύσεως μηχανών έχει αντικαταστήσει αυτή την αγνή αντίληψη. Οι δυνατότητες της ταχύτητας, το άγχος και η βαβούρα των πόλεων, ο ασυναίσθητος αυτοματισμός, η παραμορφωμένη λογική, το ψέμα και η δυσπιστία του σύγχρονου τρόπου ζωής και του πολιτισμού από άσφαλτο και πετρέλαιο, δεν έχουν αφήσει τόπο πια για την παραδοχή άλλων υπάρξεων.

Για τους προγόνους μας ήταν πιστευτό ότι υπήρχαν, αφού είχαν αυθεντικές μαρτυρίες και εφόσον διατηρούσαν την λεπτότητά τους. Αυτό τους "άνοιγε τα μάτια" και δεν τους "έφραζε τα μάτια". Πώς, όμως, να δει κάτι τέτοιο ο σημερινός άνθρωπος όταν καλλιεργείται στα μικρά παιδιά, στην πιο τρυφερή τους ηλικία, η πεποίθηση για τους "εχθρούς από το διάστημα" με τις ακτίνες που διαπερνούν τις στολές των αστροναυτών και όταν τα προετοιμάζουν για καταστροφές, οι οποίες δήθεν θα έρθουν από τους εξωγήινους, ενώ στην πραγματικότητα αυτός που τις προετοιμάζει, ολοένα και περισσότερο, με την δράση του ενάντια στην Φύση είναι ο ίδιος ο άνθρωπος; Οι καταστροφές των δασών, των ποταμών και των θαλασσών, η μόλυνση της ατμόσφαιρας, δεν προκαλούν μόνο τις άσχημες συνθήκες για την ανθρώπινη ζωή. Αυτά τα όντα αισθάνονται και ζουν δίπλα μας, δεχόμενα και αυτά δυστυχώς τις άσχημες επιδράσεις μας. Όταν καταστρέφεται ένα δάσος, δεν έχουν πια πού να βρουν καταφύγιο. Όταν μολύνονται οι λίμνες και τα ποτάμια, τα τραγούδια τους μετατρέπονται σε θρήνους.

Έτσι, οι καταστροφές, που ο άνθρωπος προκαλεί με την παράλογη δράση του, δεν περιορίζονται σε αυτά που βλέπουμε. Διαταράσσονται και τα λεπτά

Ο σημερινός άνθρωπος έχει μια αίσθηση του τίποτε, και όσο περνάει ο καιρός αλλάζει συνεχώς προς το χειρότερο. Πραγματικά, ο τεχνολογικός πολιτισμός μάς έχει τόσο πολύ αποξενώσει, ο ορθολογισμός έχει περιορίσει και στερεοποιήσει το μυαλό, που δύσκολα μπορούμε να πούμε ότι μπορεί ο σύγχρονος άνθρωπος να έρθει σε επαφή με άλλες διαστάσεις, με άλλες οντότητες.

επίπεδα της Φύσης, τα ψυχολογικά, τα νοητικά και ακόμη τα πνευματικά. Και αρκετές από τις καταστροφές, που θα ακολουθήσουν, θα οδηγηθούν από αυτά τα όντα, με τον σύγχρονο άνθρωπο να καταλαβαίνει πλέον ότι οι πρόγονοί του είχαν δίκιο όταν μιλούσαν για τα ξωτικά. Γιατί ο όλεθρος αυτού του κόσμου ισοδυναμεί με την απίστευτη καταστροφή και του δικού μας κόσμου.

Επειδή, όπως έλεγε στο έργο του "Η ψυχολογία των όχλων" ο Γουσταύος Λεμπόν, «οι παραδόσεις αντιπροσωπεύουν τις ιδέες, τις ανάγκες, τα συναισθήματα του παρελθόντος. Αποτελούν την σύνθεση της Φυλής και μας εξουσιάζουν μ' όλο το βάρος τους. Οι αληθινοί καθοδηγητές των λαών είναι οι παραδόσεις τους. Δίχως παραδόσεις, δηλαδή δίχως εθνική ψυχή, κανένας πολιτισμός δεν είναι δυνατός».

Ελληνισμός και Φυλετισμός

Στους αμετάβλητους Νόμους της Φύσης βρίσκονται τα κλειδιά της Ζωής, της Τάξης και της Κατανόησης. Οι θεωρίες των ανθρώπων ακόμα και των πιο «λόγιων» από αυτούς, είναι απλά λόγια τα οποία καταλήγουν ως αντικείμενα μελέτης για μετάφραση, επεξήγηση και κατανόηση, καθώς και πολλές φορές διαστρέβλωση και παραπλάνηση ως προς τον υπόλοιπο κόσμο.

ΤΗΣ Ε.Κ.

Συνεπώς, κάθε θεωρία και συμπέρασμα, μεταγενέστερο ή μη, πρέπει να ελεγχθεί πρώτα σύμφωνα με τη συμβατότητα του ως προς τους νόμους που διέπουν τη φύση. Η κάθε φυλή, όπως και κάθε άλλο πλάσμα σε αυτή τη γη, υπόκειται σε αυτούς τους φυσικούς νόμους, ώστε να μπορεί να εξασφαλίσει την ασφάλεια για την ύπαρξη του γένους του.

Η παντοδύναμη Νέα Τάξη πραγμάτων έχει εξαναγκάσει ολόκληρες φυλές, έθνη και πολιτισμούς να παραβιάζουν τα ίδια τους έμφυτα ένστικτα αυτοσυντήρησης και επιβίωσης, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι χωρίς, ή και με ελάχιστη κατανόηση να πολεμούν εναντίον των συμπτωμάτων, τα οποία είναι αποτελέσματα αυτής της παραβίασης, χωρίς να αντιλαμβάνονται σφαιρικά την υπάρχουσα κατάσταση.

Ο Πλάτων διαπιστώνει ότι η ανισότητα ως προς τις ικανότητες υπάρχει σε όλη τη φύση και συνεπώς και στον άνθρωπο. Κανένα είδος ζώου δεν παρουσιάζει ίσο μέγεθος, ίσες φυσικές δυνάμεις, ίση δραστηριότητα, ίση γονιμότητα κλπ. Κανένα φυτό ή λουλούδι δεν είναι ίδιο με το άλλο, ακόμα και αν οπτικά φαίνονται πανομοιότυπα. Μάλιστα αυτή η ανισότητα εκφράζεται ως δικαιοσύνη, είναι κληρονομική και ισχύει για όλα τα είδη...

Διότι η μητέρα φύση αποτρέπει την ισοπεδωτική αδικία του ανθρώπου και μοιράζει άνισα ικανότητες και χαρακτηριστικά. Κάτι που δηλώνει πως η ισότητα με τη δικαιοσύνη είναι δύο ασυμβίβαστες έννοιες. Η ισότητα είναι μία έννοια που καταρρίπτει ιδέες, αξίες, ήθη και ιδανικά, καθώς είναι μία δογματική αρχή που στηρίζεται στην αριθμητική εξομοίωση των ατόμων, στην μετατροπή τους σε «μονάδες» απολύτως ίσες και όμοιες μεταξύ τους, καταργώντας την αυτοδυναμία και την αυτοτέλεια κάθε ξεχωριστού ατόμου.

Η δικαιοσύνη αντιθέτως, αδιαφορεί τελείως για το ποσόν και ταυτίζεται ως προς το ποιόν, δεν ενδιαφέρεται για τον αριθμό, ή την πλειοψηφία, αλλά για την ποιότητα και την αξία. Κύρια προϋπόθεση της δικαιοσύνης είναι η αυτοτέλεια, η αυτοδυναμία του ατόμου και επομένως η ηθική του συνείδηση. Το σύνολο — δηλαδή ο αριθμός — δεν παίζει κανένα ρόλο. Γι' αυτό και η δικαιοσύνη δεν είναι κανόνας, δεν είναι τεχνητά καθορισμένο μέτρο, αλλά μία ηθική και πνευματική οντότητα, με άλλα λόγια μία μεγάλη ιδέα, μία συνεχώς αναβλύζουσα ενέργεια. Πρακτικά λοιπόν, η ισότητα προϋποθέτει δικαιοσύνη και όχι το αντίστροφο.

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο άδικο, από την ίση μεταχείριση άνισων», επισημαίνει ο Αριστοτέλης. Επιμένοντας ότι η ισότητα αφορά τους ίσους και η ανισότητα

τους άνισους. Γιατί θέλει να διασφαλίσει την παράμετρο της αξίας αποδίδοντας στην ισότητα την ολοκληρωμένη της μορφή, γιατί οι άνθρωποι δεν είναι όμοιοι και πρέπει να δίδεται στον καθένα η αποτίμηση που του αξίζει. Και βέβαια η αναγνώριση της ανωτερότητας κάποιου ατόμου σε κάποιο συγκεκριμένο τομέα δεν πρέπει να γενικεύεται καταλαμβάνοντας και άλλους τομείς που δεν έχουν καμία σχέση.

Στην αρχαία Ελλάδα οι πρόγονοί μας, βασιζόμενοι στο κριτήριο της καταγωγής, απένεμαν την ιδιότητα του πολίτη, του μέλους, δηλαδή, της πόλεως-κράτους, μόνο σε γηγενείς, συνδέοντας εμπράκτως το Αίμα με τη Γη. Κάτω από αυτό το πρίσμα, ο όρος Πατρώα Γη απέδιδε την ιδιότητα του πατρογονικού τόπου με τις μνήμες και τις επιδράσεις του παρελθόντος. Έτσι, δημιουργείται και η έννοια της φυλής (φύω=γεννώ).

Φυλή είναι ένα σύνολο ανθρώπων που συνδέονται μεταξύ τους δια συγγένειας, δηλαδή έχουν κοινή καταγωγή. Τα άτομα της ίδιας φυλής έχουν όμοια σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά, τα οποία κληρονομούνται στους απογόνους τους. Συνεπώς, φυλετισμός είναι η θεωρία που αποδέχεται την ύπαρξη διαφορετικών φυλών μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και γενικότερα, όλων των ζώντων οργανισμών. Κάτι που υποστηρίζει πως οι φυλές υπόκεινται στον «νόμο της ανισότητας» και στον «νόμο της ποικιλίας των ειδών». Σε καμία περίπτωση δεν υπάρχει συσχέτιση με την έννοια «λάστιχο» του «ρατσισμού», καθώς ο Φυλετισμός δεν υποστηρίζει πως κάποια συγκεκριμένη φυλή είναι ανώτερη από κάποια άλλη. Αντιθέτως πρεσβεύει τη φύση. Δηλαδή, ότι τίποτα δεν είναι ίσο και πανομοιότυπο, στηρίζοντας την διαφορετικότητα, είτε χαρακτηριστικά, είτε πολιτισμικά. Η θεωρία του Φυλετισμού, δεν επιζητά την εξαφάνιση φυλών, αλλά την διαφοροποίηση τους και τη διάκριση τους ως μέτρο προστασίας, με σκοπό την υγιή συμβίωση, την εξασφάλιση, την επιβίωση και τη συνέχεια του κάθε είδους. Η Ύβρις, συνιστά την υπέρβαση των ανθρωπίνων ορίων, την υπέρβαση της φυσικής τάξεως και την καταστρατήγηση της θείας βουλήσεως. Ο άνθρωπος, ο αυτοκυρίαρχος που σέβεται τους φυσικούς και βιολογικούς Νόμους, σέβεται την διαφορά και στις Φυλές, άρα δεν μπορεί παρά να είναι Φυλετιστής.

Φυλετιστής ήταν ο Πλάτων, όταν διεκήρυττε ότι «Φημί γαρ το μεν Ελληνικόν γένος αυτό αυτώ οικείον είναι και συγγενές, τω δε βαρβαρικόν οθνείον τε και αλλότριον» (Πολιτεία, Ε, 470Γ). Φυλετιστής ήταν ο διαπρεπής γεωγράφος της αρχαιότητος Στράβων, ο οποίος αναφέρει (Γ 322) ότι «Λαοί σχηματισθέντες από ανάμειξη αργότερα εξαφανίζονται τελείως». Φυλετιστής ήταν και ο μύστης Ορφέας, ο οποίος υποστήριζε ότι οι άνθρωποι ήταν «πολύφυλοι» (Ορφικός Ύμνος υπ' αριθμ.62), για αυτό και υμνούσε τον θεό Απόλλωνα, ο οποίος διαχωρίζει τις ανθρώπινες Φυλές, «Διαχωρίζεις τα διατηρούμενα είς την ζωήν φύλα συγκεράσας δια της αρμονίας την παγκόσμιον μοίραν των ανθρώπων», όπως προκύπτει από τον υπ' αριθμ. 32 Ορφικό Ύμνο.

Ο Φυλετισμός λοιπόν, μπορεί να χαρακτηριστεί ως μέτρο προστασίας των Φυλών και όχι ως τη μέθοδο καταπίεσης που συχνά παρουσιάζεται συκοφαντικώς στις πολυπολιτισμικές κοινωνίες, ειδικά τα τελευταία χρόνια. Η καταπίεση δεν είναι θέμα φυλετισμού ή ρατσισμού, αλλά καπιταλισμού. Από τα παραπάνω εξάγεται το σαφέστατο, αξιωματικό συμπέρασμα πως η μεγαλύτερη διεθνιστικής, όπως και σιωνιστικής εμπνεύσεως απάτη, είναι η «ισότητα» των Φυλών, σε συνέ-

χεια της “Égalité”, της Γαλλικής Επανάστασης και ταυτόχρονα η τεράστια αγνωμοσύνη των προοδευτικών και φιλελεύθερων απέναντι στη Φύση που τόσο σοφά όρισε στο κάθε Έθνος τα δικά του προτερήματα, για να συνεχίσει αρμονικά την ύπαρξη του. Μια άθλια προσπάθεια εξόντωσης της Αξιοκρατίας που ευαγγελίζονται πως υπηρετούν, μαζί με την ταυτόχρονη τιθάσευση και ενταφιασμό όλων των συνισταμένων που χρησιμοποιούνται για επιβίωση του ανθρώπου και τη δημιουργία πολιτισμένων κοινωνιών.
Η Φυλή έχει αλληλένδετη σχέση με το Έθνος, καθώς ο όρος Έθνος προέρχεται από το αρχαιοελληνικό «έθνω» που σημαίνει κοινά έθιμα και συνήθειες τα οποία συνιστούν απόρροια κοινής καταγωγής. Η κοινή συμβίωση φέρνει αναγκαστικά κοινές συνήθειες οι οποίες ονομάζονται Ήθη - Έθιμα. Αυτά τα Ήθη-Έθιμα δημιουργούν τις συγγενικές έννοιες Ήθος - Έθος - Έθνος. Αναλόγως του επιπέδου του Λογισμού που παράλληλα έχει αναπτύξει το Γένος, ανέρχεται και η ανάλογη ποιότητα του Ήθους - Έθους - Έθνους. Τα ήθη - Έθιμα και το Ήθος - Έθος - Έθνος δημιούργησαν μια άλλη έννοια, τους Θεσμούς. Οι θεσμοί ήταν εξειδικευμένες συνήθειες (δείγματα αναπτυγμένου Πολιτισμού) όπως π.χ. η απλή τεκνοποίηση του πρωτόγονου ανθρώπου, προήχθη σε συμβίωση και αυτή με την σειρά της προήχθη στον Θεσμό του Γάμου (θεά Εστία). Όταν εδώ είχαμε τον θεσμό του Γάμου, δια της θεάς Εστίας, οι άλλοι λαοί στην καλύτερη των περιπτώσεων ήταν σε κατάσταση «συμβίωσης». Η ψυχολογία των μαζών αναφέρει πως το σύνολο των κοινών χαρακτηριστικών που επιβάλλεται από το περιβάλλον και την κληρονομικότητα σε όλα τα άτομα ενός λαού, συνιστά την ψυχή αυτού του λαού. Αυτοί οι χαρακτήρες, επειδή ως προς την προέλευση τους είναι κληρονομικοί, είναι πολύ σταθεροί.
Έννοιες όπως Έθνος, Πατρίδα και Φυλή αποτέλεσε τη στάση ζωής και προβληματισμό, για τον κύριο εκφραστή της εθνικής μας ιδεολογίας, Ίων Δραγούμη. Ο οποίος συνδέει άμεσα τον πολιτισμό με το έθνος, αναφέροντας χαρακτηριστικά: «Ποιος είναι ο τελικός των εθνών, πες τον προορισμό, πες τον αποστολή; Ο πολιτισμός! Να ένα έργο άξιο για τα έθνη, έργο αληθινά ανθρώπινο. Να η δικαιολογία των εθνών. Να πως τα έθνη είναι χρήσιμα στην ανθρωπότητα και να που έσφαλε ο Μαρξ πολεμώντας τα έθνη. Πολιτισμούς γεννούν τα έθνη και αυτά μονάχα. Δεν φθάνει όμως να είναι ένα έθνος πολιτισμένο, πρέπει να είναι πολιτισμένο και από δικό του πολιτισμό. Σε αυτό λοιπόν χρησιμεύουν τα έθνη. Οι πολιτισμοί γεννιούνται ο καθένας σε κάποια πατρίδα, σε κάποια εποχή και σε κάποιο έθνος. Έξω από αυτά δεν μπορεί να σταθεί πολιτισμός». Πάντα επίκαιρος και διαχρονικός, 95 χρόνια μετά τον θάνατό του ο Ίων Δραγούμης, ταυτίζει τον κάθε πολιτισμό με το έθνος του, επικροτώντας την διαφορετικότητα και σεβόμενος πάντα, τους νόμους της φύσης.
Επ’ αυτού ο πατριδολάτρης Άγγελος Σικελιανός επισημαίνει:

> «Η Ιδέα του Έθνους πρέπει μέσα μας να ξαναπάρει ακέραια
> τη μοναδική, αυθεντική, την πιο βαθειά Ελληνική της εκδοχή,
> μίας κοινωνίας κατά βάθος ομοαίματων ανθρώπων,
> συνδεδεμένων από το ίδιο χώμα, την ίδια γλώσσα
> κι από τους ίδιους μακρινότατους ιστορικούς αγώνες.»

Στην ερώτηση αν είμαστε φυλετιστές, η απάντηση θα μπορούσε να είναι μόνο μία. Είμαστε Έλληνες! Είμαστε θεματοφύλακες των Εθνικών μας παραδόσεων, των εθίμων, των αγώνων των προγόνων μας. Είμαστε στρατιώτες των ιδανικών μας, γιατί σεβόμαστε την ιστορία μας, την θρησκεία μας και τον πολιτισμό μας. Μα πάνω από όλα, είμαστε τηρητές του φυσικού και βιολογικού νόμου, είμαστε συνεχιστές του αίματος μας.

ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΡΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΙ
ΜΑΡΑΘΩΝΙ,
ΧΡΥΣΟΦΟΡΩΝ
ΜΗΔΩΝ
ΕΣΤΟΡΕΣΑΝ
ΔΥΝΑΜΙΝ

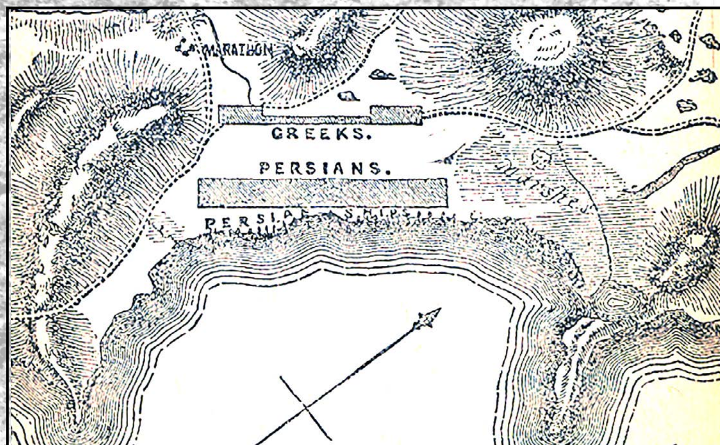
ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 490 Π.Χ.

Η Μάχη του Μαραθώνα

Η προσέγγιση ενός ιστορικού γεγονότος και δη μιας μάχης είναι ιδιαίτερα σημαντική, πολλώ δε μάλλον όταν αυτή η μάχη σηματοδοτεί την σύγκρουση Ελλήνων και βαρβάρων και ειδικά όταν από αυτήν εξάγεται αβίαστα το συμπέρασμα πως στους καιρούς που όλοι μηδούσαν, κάποιοι αντιστέκονταν.

ΤΟΥ Νίκου Λεμοντζή

Εδώ ευρίσκει κανείς και την ποιοτική διαφορά του χαρακτήρα που είχαν διαμορφώσει οι πάντα ανυπότακτοι πολίτες των ελληνικών πόλεων- κρατών. Κρατούσα αντίληψη άλλωστε της εποχής ήταν ότι ο θάνατος στο πεδίον της μάχης είναι ο μέγιστος και ο κάλλιστος. Αυτή η υστεροφημία, η αγάπη για τη δόξα ακόμα και μετά τον θάνατο, η μετάβαση στην αθανασία μέσα από πολεμικά κατορθώματα και αριστείες ώθησε για πολλούς αιώνες τους λίγους να αντισταθούν στους πολλούς. Αν κάτι μένει από την επική μάχη του Μαραθώνα, είναι σίγουρα η εντύπωση πως κανένας αγώνας δεν είναι μάταιος και πως ο εχθρός δεν είναι ποτέ ανίκητος.

Τα γεγονότα πριν την μάχη

Η σύγκρουση ανάμεσα σε Έλληνες και Πέρσες, οι λεγόμενοι Περσικοί Πόλεμοι, ή Μηδικά, ήρθαν ως αποτέλεσμα της σύγκρουσης ανάμεσα σε δύο διαφορετικούς κόσμους. Από τη μια η ανεξαρτησία, η ελευθερία, η αίσθηση υπεροχής εναντίον των βαρβάρων, το ανυπότακτο πνεύμα του Έλληνα που δεν μπορεί να γονατίσει ενώ στον αντίποδα, φυλές και έθνη υποταγμένα σε έναν δυνάστη που κυβερνά με φόβο. Είναι άλλωστε γνωστό πως ο σεβασμός και ο φόβος, αν και φαίνεται πως έχουν τα ίδια αποτελέσματα, εν τούτοις δεν είναι ίδιου βεληνεκούς κινητήριες δυνάμεις.
Της πρώτης επίθεσης στον ελλαδικό χώρο από τους Πέρσες έχει προηγηθεί η βοήθεια από την Αθήνα και την Ερέτρια, με 20 και 5 πλοία αντίστοιχα, προς τις ιωνικές πόλεις των παραλίων της Μ. Ασίας, οι οποίες στενάζουν υπό τον περσικό ζυγό. Η λεγόμενη Ιωνική επανάσταση όμως δεν καρποφόρησε και ως αποτέλεσμα είχε την ακόμη σκληρότερη μεταχείριση των Ελλήνων της Μ. Ασίας. Ο βασιλιάς της Περσίας Δαρείος ορκίζεται να εκδικηθεί την Αθήνα και με μια συμβολική κίνηση ρίχνει με το τόξο του ένα βέλος στον ουρανό ενώ κάθε μέρα ένας υπηρέτης ήταν επιφορτισμένος με το καθήκον να του λέει: «Δέσποτα, μέμνησο των Αθηναίων».
Ξεκινά λοιπόν μια εκστρατεία για την ταπείνωση των Ελλήνων, αφορμή της οποίας αποτελεί η βοήθεια προς τις ιωνικές μικρασιατικές πόλεις. Ο σκοπός όμως των Περσών είναι να ανοιχτούν προς δυσμάς, κάτι που όμως δεν θα καταστεί εφικτό, χάρη στην αντίσταση των ελληνικών πόλεων-κρατών. Μια χαρισματική προσωπικότητα όμως έχει βάλει την υπογραφή της σε αυτή τη μάχη σύμβολο. Πρόκειται για τον Αθηναίο στρατηγό Μιλτιάδη, η ευφυΐα και οι ικανότητες του οποίου οδήγησαν στην ταπεινωτική ήττα των Περσών.

ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ
490 Π.Χ.

Ο Μιλτιάδης

Δεν θα μπορούσε να μην γίνει ιδιαίτερη μνεία στον στρατηγό των Αθηναίων, ο οποίος διείδε την κατάλληλη στιγμή και επιτέθηκε αν και οι εχθροί ήταν τρομακτικά υπεράριθμοι. Καταγόταν από αριστοκρατική γενιά, πήρε ενεργότατα μέρος στην Ιωνική Επανάσταση και κατέφυγε στην Αθήνα όταν οι Πέρσες την κατέπνιξαν. Εκεί διορίζεται ως ένας από τους δέκα στρατηγούς για το διάστημα 490 - 489. Αμέσως μετά την εκλογή του το 490, ως στρατηγός των ελληνικών δυνάμεων νίκησε τους Πέρσες στη μάχη του Μαραθώνα , αφού πέτυχε να πείσει τον Καλλίμαχο να δοθεί εκεί η μάχη, όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος. Το 489 οργάνωσε εκστρατεία στην Πάρο, η οποία είχε κατακτηθεί από τους Πέρσες, χωρίς όμως να έχει αίσια έκβαση και καταλήγει μάλιστα να τραυματιστεί. Επιστρέφοντας, κατηγορείται για προδοσία και ενώ αρχικά καταδικάζεται εις θάνατον, η ποινή του μετατρέπεται σε πληρωμή υπέρογκου προστίμου. Επειδή αδυνατεί να το πληρώσει φυλακίζεται και πεθαίνει από την πληγή που είχε στο πόδι του, ενώ το πρόστιμο για την αποκατάσταση της τιμής του αναλαμβάνει να πληρώσει ο γιος του Κίμωνας.

Η συμβολή του στην νίκη που πέτυχαν οι Έλληνες στη μάχη του Μαραθώνα είναι αναντίρρητη. Εφάρμοσε πλήθος στρατηγικών κινήσεων και καινοτομιών αποδεικνύοντας πως είχε ιδιαίτερες στρατηγικές ικανότητες: επέλεξε την επιθετικότητα και τον αιφνιδιασμό όταν έκρινε πως έπρεπε, παρατήρησε το στράτευμα του αντιπάλου και διέκρινε τις αδυναμίες των πλευρών του, χτυπώντας με μεγάλη δύναμη στα σημεία που έκρινε τρωτά και αδύναμα. Σε εκείνον μάλιστα αποδίδεται η επινόηση του ελιγμού της διπλής υπερκέρασης, ο οποίος εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στον Μαραθώνα.

ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ
490 Π.Χ.

Η κρίσιμη μάχη

Οι στρατιώτες του περσικού στρατού υπολογίζονται από 50 έως 100.000 χιλιάδες ενώ οι Αθηναίοι και οι Πλαταιείς ήταν μόλις 10.000-11.000. Οι Πέρσες αρχικά αποβιβάστηκαν στην Ερέτρια και πέτυχαν να την καταστρέψουν ολοκληρωτικά ενώ συνέχισαν την πορεία τους και πραγματοποίησαν απόβαση στον Μαραθώνα.

Ωστόσο δεν γνωρίζουν πως από στρατηγικής σημασίας η περιοχή αυτή θα αποβεί υπέρ των Ελλήνων, μιας και θα είχαν την δυνατότητα να επιλέξουν τη στιγμή της σύγκρουσης σε ένα έδαφος που δεν προσφερόταν για την πλήρη ανάπτυξη του περσικού στρατού.

Ο Μιλτιάδης γνώριζε περίφημα πως οι Πέρσες είχαν συγκέντρωση δυνάμεως στο κέντρο τους ενώ οι πτέρυγες ήταν σαθρές. Έτσι αποφάσισε την ενίσχυση των ελληνικών ακρών και την αποδυνάμωση του κέντρου του πετυχαίνοντας την περικύκλωση και την κονιορτοποίηση των Περσών. Για περίπου 6 ημέρες δεν κάνει καμία κίνηση, μόνο παρατηρεί. Αποφασίζει αίφνης να επιτεθεί όταν τα άλογα των εχθρών ήταν ακόμη στους στάβλους και όχι με απλό βηματισμό αλλά τροχάδην, αιφνιδιάζοντας τους Πέρσες, οι οποίοι διαπιστώνουν πως δεν μπορούν να είναι αποτελεσματικοί οι τοξότες τους. Μετά την σαρωτική επίθεση που δέχονται και τις τρομακτικές απώλειες που μετράνε αποφασίζουν να μπουν στα πλοία τους και να αναχωρήσουν ενώ οι Έλληνες τους καταδιώκουν προκαλώντας τους ακόμη περισσότερες απώλειες.

ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 490Π.Χ.

Πέραν όμως του Μιλτιάδη θα πρέπει να θυμόμαστε οπωσδήποτε και τον Κυναίγειρο, αδερφό του Αισχύλου, ο οποίος κρατούσε με το ένα χέρι την πρύμνη ενός περσικού πλοίου, προκειμένου να το εμποδίσει να αποπλεύσει. Οι Πέρσες του το ακρωτηριάζουν με ένα τσεκούρι, όπως κάνουν και στο δεύτερο χέρι με το οποίο συνεχίζει να τους εμποδίζει. Τέλος, δαγκώνει την πρύμνη δείχνοντας τη δύναμη της θέλησης στους εχθρούς του.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει πως οι νεκροί Πέρσες είναι περίπου 6400 ενώ οι Έλληνες μόλις 192, αριθμοί οι οποίοι αλάνθαστα καταδεικνύουν την ανωτερότητα της πολεμικής αρετής των Ελλήνων.

Μετά την μάχη

Ο Μιλτιάδης δεν επιδίδεται σε ανούσιους πανηγυρισμούς. Γνωρίζει πολύ καλά πως δεν έχουν τελειώσει ακόμη όλα. Στέλνει μήνυμα νίκης στους Αθηναίους και τους εφιστά την προσοχή γιατί θεωρεί πως οι Πέρσες κινούνται προς το Φάληρο.

Ο αγγελιαφόρος Θέρσιππος συναντά τους πρώτους κατοίκους των οικισμών και αναφωνεί «νενικήκαμεν», ενώ την επόμενη στιγμή ξεψυχάει. Παράλληλα, ο Μιλτιάδης με τον στρατό των Αθηναίων επιστρέφει κατά την διάρκεια της νύχτας στην Αθήνα και παρατάσσεται στο Φάληρο, προτού φτάσει ο περσικός στόλος. Με την αυγή, οι απαστράπτουσες ασπίδες των περήφανων υπερασπιστών της Ελλάδας τυφλώνουν τους εισβολείς, οι οποίοι δεν τολμούν να πλησιάσουν. Στρέφουν τα νώτα τους ταπεινωμένοι και επιστρέφουν στην Περσία, εγκαταλείποντας, προσωρινά, τις αξιώσεις που είχαν. Η Ελληνική νίκη ενάντια στα στίφη των βαρβάρων είναι γεγονός.

ΜΑΡΑΘΩΝΑΣ 490Π.Χ.

Κάθε μάχη έχει και την δική της σπουδαιότητα. Ως ιστορικό γεγονός όμως κρίνεται με διαφορετικά κριτήρια. Αντικειμενικότερο κριτήριο όλων είναι η αποτροπή των συνεπειών που θα επέφερε η επικράτηση του εισβολέα. Η Ελλάδα αρχικά θα βυθιζόταν στο σκοτάδι και θα υποδουλωνόταν. Τον ίδιο δρόμο θα ακολουθούσε πιθανόν και όλη η ευρωπαική ήπειρος καθώς δεν φαίνεται να υπήρχαν αξιόλογες δυνάμεις για να ανακόψουν και να εμποδίσουν την περσική εξάπλωση. Τόσο ο Θουκυδίδης όσο και ο Πλάτωνας δήλωσαν στο έργο τους αυτή την σημασία που είχε η ελληνική αντίσταση για την Ευρώπη. (Θουκυδίδης, Α΄ 89 και Πλάτων, Νόμοι 698 Β)
Κάθε μάχη είναι και ένα σημάδι αντίστασης. Είναι ένας πόλεμος υπέρ ιερών και οσίων.
Κάθε μάχη είναι η απόφαση των πολεμιστών και του συνόλου να εναντιωθούν στα σχέδια των δυναστών .
Κάθε μάχη είναι ένα γερό πάτημα των ποδιών, μια φάλαγγα από όπλα(ασπίδες) που στέλνει ένα και μόνο μήνυμα: ότι τα σχέδια των εχθρών δεν θα περάσουν.
Κάθε μάχη είναι θυσίες για την Ιδέα και τον Σκοπό, είναι ανιδιοτέλεια, ευθύνη, όχι απλά καθήκον αλλά επίγνωση του καθήκοντος.
Κάθε μάχη είναι ένα κάστρο, ένα φρούριο, ένα οχυρό που δεν έπεσε. Κι αν έπεσε κάποια στιγμή εκ της κόνεως του αναγεννήθηκε.
Μια τέτοια μάχη με όρους άνισους, με εχθρούς πάνοπλους και λυσσασμένους, αριθμητικά υπέρτερους, φαινομενικά παντοδύναμους, ουσιαστικώς όμως τρωτούς στα δικά τους άκρα, δίνει εδώ και 30 και πλέον έτη ο Λαϊκός Σύνδεσμος Χρυσή Αυγή, υπό την εμπνευσμένη καθοδήγηση του Αρχηγού μας Νικόλαου Μιχαλολιάκου.
Μια μάχη πολύπλευρη και πολυεπίπεδη, με νεκρούς και φυλακισμένους. Κι αν φάνηκαν οι εχθροί να πλησιάζουν, οι δικές μας ασπίδες που αστράφτουν στο φως της αυγής ενωμένες σε μια φάλαγγα, θα τους κάνουν να στρέψουν τα νώτα.

Προμηθεύς Δεσμώτης: Επανάσταση - Γνώση και Ύβρις

Ο αισχυλικός μύθος του Προμηθέα αποτελεί πηγή πολλαπλών και πιθανώς αντικρουόμενων προβληματισμών για τον σύγχρονο μαζάνθρωπο της μεγαλουπόλεως, ο οποίος ακόμα δύναται να αντιληφθεί το εσωτερικό του πρόβλημα και την εξωτερίκευσή του στην κοινωνία, στην οποία διαβιεί.

ΤΟΥ Κωνσταντίνου Αλεξανδράκη

Βρίσκεται, δηλαδή, προ του σημείου, στο οποίο η διαδικασία του εκφυλισμού είναι μη αναστρέψιμη, μπορεί να δρα και να σκέπτεται ενίοτε βαθέως, ακόμα και αν δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να προσεγγίσει το μεγαλείο των προγόνων του.

Προφανώς και πρόκειται για έναν διδακτικό μύθο, που απηχεί στις ψυχές των σημερινών ελεύθερων πολιορκημένων Ελλήνων, οι οποίοι στενάζουν κάτω από τον ζυγό μίας αντεθνικής και αντιλαϊκής εξουσίας. Ο Προμηθέας στην κορινθιακή - δωρική πόλη - κράτος της Σικυώνας, παραδίδει στους ανθρώπους τη γνώση της φωτιάς, την οποία και πήρε από το εργαστήρι του Ηφαίστου. Στη συνέχεια συνεχίζει να προκαλεί την θεϊκή εξουσία του Διός με αποκορύφωμα την προειδοποίηση προς τον Δευκαλίωνα, που οδήγησε στην απαρχή του Γένους των Ηρώων μετά τον κατακλυσμό.

Ο Προμηθέας πολλάκις επαναστατεί εναντίον της θεϊκής εξουσίας του Διός και η απαρχή του δράματός του ξεκινάει με το Κράτος και την Βία να τον «σταυρώνουν» στον σκυθικό βράχο του Καύκασου, όπου θα υποφέρει το μαρτύριο της βρώσης του, συνεχώς αναγεννώμενου, ήπατός του από έναν αετό, έως ότου έλθει η ώρα της απελευθέρωσής του από τον ημίθεο Ηρακλή.

Κοιτώντας κατοπτρικά τον Προμηθέα θα βρούμε τον σχετιζόμενο μύθο της Πανδώρας, η οποία ανοίγοντας από περιέργεια, δηλαδή από αθέμιτη θέληση για γνώση, το γνωστό σε όλους πιθάρι (και όχι κουτί όπως έχει επικρατήσει), απελευθέρωσε στον κόσμο όλα τα δεινά και τις ασθένειες (ή αντιστοίχως κοιτώντας τον Αίσωπο, στέρησε από τον άνθρωπο όλα τα καλά), αφήνοντας μόνο την Ελπίδα στο πιθάρι ως τελευταίο καταφύγιο του ανθρώπου.
Και στις δύο περιπτώσεις βλέπουμε την γνώση και την αναζήτησή της ως μία επανάσταση εναντίον της θείας εξουσίας.
Το γεγονός ότι η περίπτωση της Πανδώρας αφήνει πίσω της μία δυσάρεστη «γεύση» της απώλειας της επίγειας «Εδέμ», ενώ η περίπτωση του Προμηθέα είναι ενδεδυμένη με τον ηρωικό μανδύα της αυτοθυσίας εμπρός στην προσφορά προς το ανθρώπινο είδος, εδράζεται στην πατριαρχική δομή της αρχαιοελληνικής κοινωνίας, η οποία διαδέχτηκε μία πρότερη μητριαρχική δομή, που προφανώς έπρεπε να αποκαθηλωθεί με κάθε τρόπο, όπως γίνεται σε κάθε μορφής διάδοχων καθεστώτων, ανά τον κόσμο και ανά εποχή.
Η αναμφισβήτιτη αλήθεια που ελοχεύει πίσω από αμφότερους τους μύθους, της οποίας την αναψηλάφιση θα επιχειρήσουμε με το παρόν, είναι ότι η εξουσία είναι φύσει συντηρητική, ενώ αντιστοίχως η αντιπολίτευση είναι φύσει επαναστατική, οποτεδήποτε τουλάχιστον δεν είναι υποκριτική και τυπική. Στην αναζήτησή μας θα κονταροχτυπηθεί η γνώση ως «δύναμη» και η γνώση ως ύβρις, ενώ εν τέλει θα αμφιταλαντευούμε ανάμεσα στην σωκράτεια υπακοή στους νόμους και στο δραγούμειο «ζήτω το Έθνος, κάτω το Κράτος».

Η γνώση είναι δύναμη για όποιον φιλοδοξεί να ανατρέξει την καθεστηκυία τάξη και να επαναξιολογήσει των πίνακα των αξιών της

Την προαναφερθείσα φαινομενική αντίφαση μπορούμε να την αναγνωρίσουμε έκδηλα στα γραφόμενα του αιώνιου αμφισβητία Φρειδερίκου Νίτσε, ο οποίος εν μέσω των κραυγών του για «επαναξιολόγηση όλων των αξιών», άξαφνα στον Ζαρατούστρα του δηλώνει ότι: «Το ότι ο καθένας έχει το δικαίωμα να διαβάζει, αυτό ‘ναι κάτι που καταστρέφει γρήγορα, όχι μόνο το γράψιμο, παρά και τη σκέψη. Έναν άλλο καιρό, το πνεύμα ήταν Θεός, ύστερα έγινε άνθρωπος και τώρα κατάντησε πέρα για πέρα όχλος», λαμβάνοντας μία θέση που υπονοεί ελιτισμό, η οποία προσομοιάζει στο «μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι», που συνήθιζε να καυτηριάζει τόσο έντονα.
Στην πραγματικότητα, βεβαίως, τόσο στο μύθο του Προμηθέα, όσο και σε αυτόν την Πανδώ-

ρας, αλλά και στο νιτσεϊκό λόγο, δεν υφίσταται καμία πραγματική αντίφαση, παρά μόνο μία και μόνη αλήθεια, ιδωμένη μέσα από διαφορετικά κάτοπτρα. Αν μεταφερθούμε στην σημερινή παγκόσμια επικυριαρχία θα δούμε ότι το παρών καθεστώς έχει καθιερώσει κάποια συγκεκριμένα δεδομένα – θεσμούς – ήθη, τα οποία υπερασπίζεται με μανία, παρότι στην πραγματικότητα είναι κενά περιεχομένου.

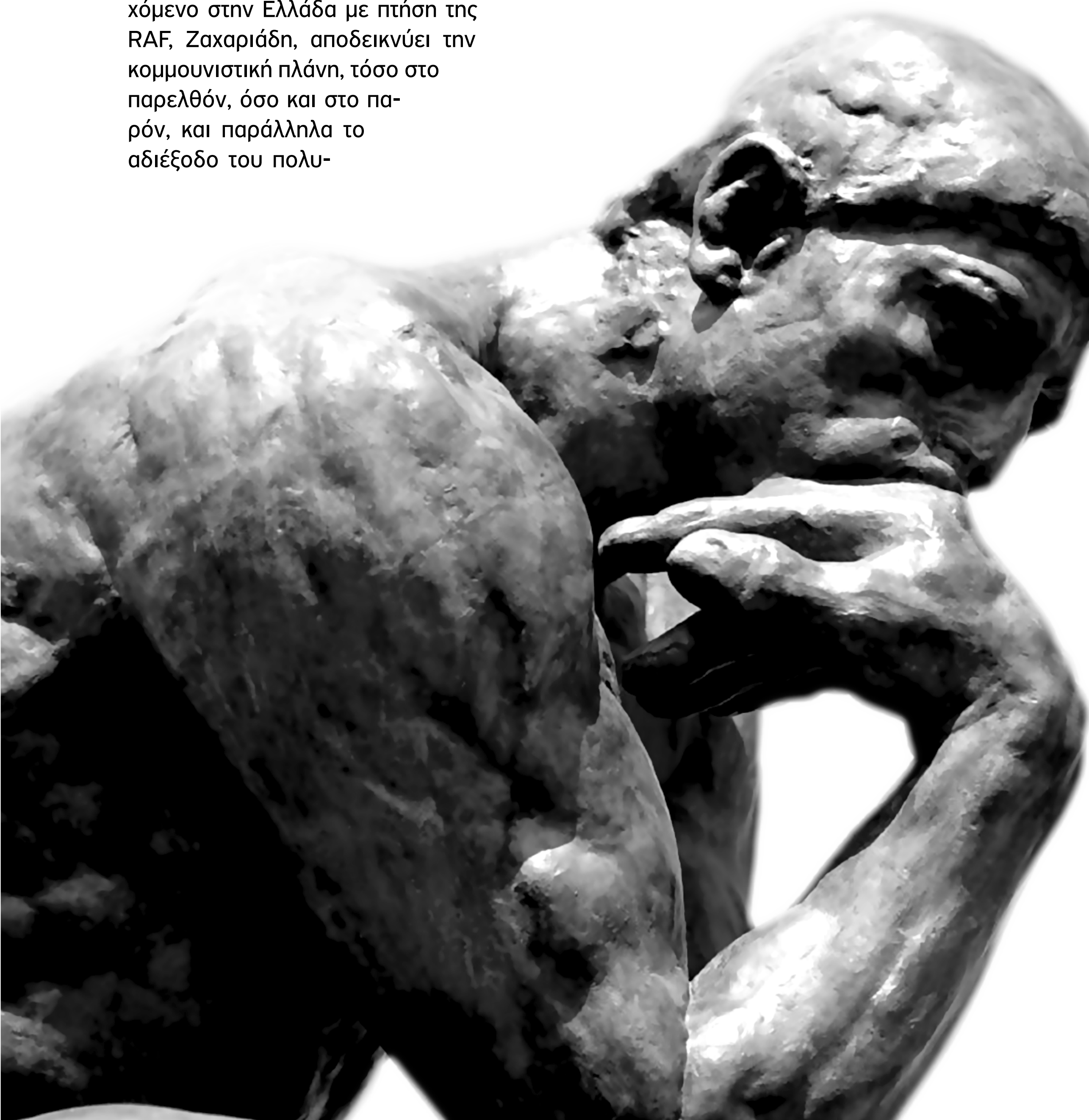
Έχει πραγματικά μεγάλη αξία για τους αμερικανούς να πείθουν ότι «μάχονται ενάντια στην τρομοκρατία και υπέρ της δημοκρατίας», την ίδια ώρα που χρηματοδοτούν και εξοπλίζουν το Ισλαμικό Χαλιφάτο, προκειμένου να χτυπήσουν διά αντιπροσώπου το μαχητικό αντισιωνιστικό Ισλάμ. Αντίστοιχη αξία είχε για τον Δία το μονοπώλιο της γνώσης της φωτιάς ή για τους βασιλείς η εκ των άνω νομιμοποίηση της εξουσίας τους, όπου ακόμα και οι δικαστές ορκίζονταν ενώπιον του Θεού και του Βασιλέα. Αυτό είχε πει εν είδει αποστάγματος πολιτικής σοφίας και ο Μακιαβέλι: «Ο καθένας βλέπει αυτό που φαίνεσαι. Λίγοι καταλαβαίνουν αυτό που είσαι».

Κοιτώντας τα πράγματα από την μεριά του, εν προκειμένοις, αμερικανοσιωνιστικού καθεστώτος, του οποίου οι ταγοί ειλικρινώς επιθυμούν την παγκόσμια σιωνιστική – καπιταλιστική διακυβέρνηση, η γνώση είναι ύβρις και πρέπει να παταχθεί παντοιουτοτρόπως. Δεν μπορεί να γίνει ανεκτή μία «Χρυσή Αυγή» που εμπράκτως αποδεικνύει την φαιδρότητα των καθεστωτικών επιχειρημάτων και νομίμως υποσκάπτει τα διανοητικά – πλην σαθρά – θεμέλια ενός καθεστώτος, την μακροημέρευση του οποίου προσδοκούν οι πλουτοκράτες ολόκληρου το κόσμου, σαν μία νέα Pax Judaica, η οποία θα απλωθεί σε ολόκληρη την υφήλιο. Δια τούτο και διατάχθηκε από «αμερικανοεβραϊκές οργανώσεις» η πολιτική δίωξη εναντίον της Χρυσής Αυγής, όπως άδολα παραδέχτηκε ο πρώην Υπουργός Δικαιοσύνης, Αντώνης Ρουπακιώτης, τον Οκτώβριο του 2013.

Η γνώση των υπηκόων της σαθρότητας των θεμελίων του εκάστοτε καθεστώτος είναι προφανώς ύβρις, που επισείει την εσχάτη των ποινών. Έτσι και ο Δίας διέταξε την αιώνια τιμωρία του Προμηθέα επί του σκυθικού όρους, έτσι και το σημερινό καθεστώς διέταξε την πολιτική δίωξη εναντίον της Χρυσής Αυγής. Επρόκειτο για την απόπειρα να πνιγεί μία επανάσταση εν τη γενέσει της. Παρομοίως μπορούμε να δούμε την λύσσα με την οποία αντιμετωπίζει το καθεστώς την αποκάλυψη των αντεθνικών ψευδών του, όπως η επιχειρούμενη, από σκοτεινά κέντρα, ΜΚΟ και χρηματοδοτούμενα ιδρύματα, αλλοίωση της Εθνικής Ιστορίας, προς άμβλυνση των εθνικών παθών και παραγραφή του σαφέστατα φυλετικού υποβάθρου της. Δεν είναι καθόλου τυχαίο άλλωστε πως παρά την επιστημονική συντριβή της, η θεωρία του Φαλμεράγιερ διαρκώς επανέρχεται από αντεθνικά κέντρα τόσο στο εξωτερικό, όσο και στο εσωτερικό. Ανάλογη ήταν, κατά τους παρελθόντες χρόνους, η πολεμική που επεφύλασσαν οι κορυφογραμμές της Ελληνικής Διανόησης, όπως ο Παπαρρηγόπουλος, ο Παλαμάς, ο Σικελιανός, ο Δραγούμης, ο Γιαννόπουλος και άλλοι, σε οποιαδήποτε απόπειρα εμφάνισης των αντεθνικών – διαλυτικών ιδεών που εκφράζουν σήμερα η «νέα αριστερά» και η παγκοσμιοποιητική «δεξιά».

«Αγάπα το κελί σου, τρώγε το φαΐ σου και διάβαζε πολύ», συνήθιζε να λέει σαν μία διδακτική ειρωνεία που εξακοντίζεται μέσα στο χρόνο, ο πρώην γραμματέας του ΚΚΕ, Νίκος Ζαχαριάδης. Το γεγονός ότι η ρήση αυτή κατέληξε να ταιριάζει απολύτως στην διωκόμενη Χρυσή Αυγή, ενώ προέρχεται από τον, ερχόμενο στην Ελλάδα με πτήση της RAF, Ζαχαριάδη, αποδεικνύει την κομμουνιστική πλάνη, τόσο στο παρελθόν, όσο και στο παρόν, και παράλληλα το αδιέξοδο του πολυμέτωπου αγώνα του καθεστώτος εναντίον της Χρυσής Αυγής, αφού η κατακαίουσα τις ψυχές των Ελλήνων ιδέα της Ελευθερίας δεν δύναται να πυροσβεσθεί.

Η γνώση είναι δύναμη για οποιονδήποτε φιλοδοξεί να συνταράξει και εν τέλει να αλλάξει ένα κατεστημένο, που θεωρεί στρεβλό και σαθρό. Ο δε

ενδεικνυόμενος τρόπος της εγκαθίδρυσης μίας διάδοχης καθεστηκυίας τάξεως παραμένει σταθερός από αμνημονεύτων χρόνων, όντας η πεπατημένη της κατά Spengler διαδοχής των ανθρωπίνων πολιτισμών. Εν αρχή ην η διαστρέβλωση και η σταδιακή αποδόμηση του παρελθόντος αξιακού συστήματος και ακολουθεί η δημιουργία μίας νέας αφηγήσεως του κόσμου και όλων των εκφάνσεών του. Ο στόχος περιγράφεται γλαφυρά και πάλι στον νιτσεϊκό Ζαρατούστρα, όπου ο «άρχων των τρελών» κραυγάζει «σπάστε όλες τις πλάκες!». Απομακρυνόμενοι από την νιτσεϊκή αλληγορία και εκφράζοντας τις βαθύτατες αυτές έννοιες κυριολεκτώντας, θα παραθέταμε την γιαννοπούλεια ερμηνεία της λέξεως επανάσταση:

“Και η διέξοδος αυτή η μία και μοναδική είναι: Βαθύτατη Πνευματική Επανάστασις Συνεπάγουσα και: Βαθύτατην Ηθικήν Επανάστασιν ήτοι: Επανάστασις Ατομική. Επανάστασις Κοινωνική. Επανάστασις Πολιτική. Επανάστασις Ιδεολογική. Επανάστασις Φιλολογική. Επανάστασις Καλλιτεχνική. Ναι. Βαθύτατη Πνευματική Επανάστασις, γεννώσα ΦΩΣ. Καταρρακνώσουσα με φώς τα Σκοτάδια και τα ψεύματα. Πνευματική Επανάστασις, εξεγείρουσα όλας τας Ηθικάς, Πνευματικάς και Υλικάς Δυνάμεις ολοκλήρου της Φυλής, ενούσα αυτάς και οδηγούσα αποφασιστικώς ίνα δημιουργηθή, διαπλασθή και υπάρξη τέλος: 1ον Νέον Εθνικόν Πνεύμα 2ον Νέον Εθνικόν Ιδανικόν 3ον Νέα Εθνική Πίστις,“

Μια άλλη παράμετρος την οποία κανείς πρέπει να σκεφτεί, ψηλαφώντας την διπλή αυτή ιδιότητα της γνώσεως, μας φέρνει κατά νου την σκέψη του Spengler για την αυγή και την δύση των πολιτισμών, οι οποίοι γεννιούνται μέσα στον ανορθολογισμό και τον μυστικισμό, γνωρίζουν την αποθέωσή τους στην λογική, την επιστήμη και τον ορθολογισμό, για να καταστραφούν από αυτά. Η φωτιά δύναται να ζεστάνει τον άνθρωπο, αλλά και να τον κάψει, για να επιστρέψουμε την σκέψη μας στο προμηθεϊκό μύθο. Ανάλογα παραδείγματα μπορούμε να βρούμε σχεδόν για κάθε εφεύρεση, για κάθε ανθρώπινη ιδέα, για κάθε τι που θα μας έρθει κατά νου. Αυτό καταρχάς δείχνει την πλήρη αναντιστοιχία του μανιχαϊστικού μοντέλου με την πραγματικότητα, αλλά από την άλλη μας πληροφορεί για την διττή φύση της γνώσεως και της αναζήτησης.

Ανακεφαλαιώνοντας και επικαιροποιώντας τα παραπάνω, η γνώση είναι ταυτοχρόνως ύβρη και δύναμη, αναλόγως της πλευράς από την οποία θωρεί τα τεκταινόμενα κάποιος. Χρησιμοποιώντας την θολή, διαταραγμένη ματιά των λακέδων του καθεστώτος, είτε αυτοί εδράζονται σε θώκους, είτε σε έδρανα, είτε ενδύνονται τιάρες, κορώνες, περούκες ή γραβάτες, μπορούμε να δούμε την γνώση ως ύβρη, που θέτει εν αμφιβόλω την εξουσία τους. Αντιστρόφως, η γνώση είναι δύναμη για όποιον φιλοδοξεί να ανατρέψει την καθεστηκυία τάξη και να επαναξιολογήσει των πίνακα των αξιών της.

Όλα εν τέλει, εφόσον θελήσουμε να τα αποστάξουμε σε ένα μίγμα που θα εξυπηρετήσει την δική μας επανάσταση αξιών, καταλήγουν στο ερώτημα: ποιός έχει δίκιο;

Ο Σωκράτης της άνευ όρων υπακοής στους νόμους του κράτους, ο οποίος ήπιε αδιαμαρτύρητα το κώνειο, παρότι προφανώς αισθανόταν αδικημένος, προκειμένου να μην αμφισβητήσει την θεϊκότητα των νόμων, ή ο Δραγούμης, ο οποίος στο έργο του τοποθετείται λέγοντας ότι “Αν το κράτος είναι ενάντια στο έθνος, πρέπει αναγκαστικά ή να αλλάξει μορφή ή να χαθή.

Το κράτος, που εμποδίζει τη φυσιολογία του έθνους, είναι περιττό και βλαβερό.”;
Οι εθνικές κοινωνίες διέπονται από νόμους που απολαμβάνουν της άνωθεν νομιμοποίησης, η οποία δεν τίθεται σε αμφισβήτηση από τους υπηκόους τους. Σε μία τέτοια κοινωνία ζούσε ο Σωκράτης όταν προέβη στην εθελούσια αυτοκτονία του, προκειμένου να σεβαστεί την ετυμηγορία του δικαστηρίου, που τον καταδίκασε. Σε μη θεολογικό επίπεδο, ο Σωκράτης ζούσε σε μία κοινωνία, η οποία λειτουργούσε αρκούντως καλά, όντας σαφέστατα ακμάζουσα και υπό τους όρους της δραγούμειας σκέψης όχι μόνο δεν εμπόδιζε την φυσιολογία του έθνους, αλλά και την ευνοούσε. Ουσιαστικά η καταδίκη του Σωκράτη ήταν μία εκ των πρώτων ενδείξεων σχετικά με το τι θα επακολουθούσε στην μετέπειτα παρηκμασμένη και διαλυμένη αθηναϊκή κοινωνία.
Το σέβας απέναντι στο νόμο ήταν, ουσιαστικά, ο λόγος για τον οποίο η αναπόφευκτη παρακμή δεν επιταχύνθηκε.
Ερχόμενοι στο σήμερα, ζούμε σε μία κοινωνία της οποίας η κυβέρνηση φροντίζει ώστε να καθίσταται νόμος του κράτους η ίδια η αποδόμησή του. Σε όρους επικαιρότητας βρισκόμαστε, την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, λίγες μέρες πριν την υπογραφή του τρίτου μνημονίου, ενώ παράλληλα ετοι-

μάζεται να ψηφιστεί στη Βουλή νόμος, ο οποίος θα δίνει αφειδώς και ακρίτως την ελληνική ιθαγένεια σε αλλοδαπούς. Και το χειρότερο δεν είναι αυτό, αλλά το γεγονός πως ο ίδιος ο Λαός, σε πολύ μεγάλο ποσοστό, ουδόλως ενδιαφέρεται για τα μείζονα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα, εστιάζοντας την προσοχή του αποκλειστικά και μόνο στο αν και κατά πόσο θα μπορεί να συνεχίσει την καταναλωτική του ενασχόληση.

Ζούμε στον καιρό της εχθρότητας απέναντι στο όμορφο. Μίας ακαλαίσθητης εποχής, ζοφερού σκότους και πνευματικής συγχύσεως. Ζούμε στον καιρό που επαληθεύεται η σκοτεινή νιτσεϊκή προφητεία, όπου το πνεύμα έχει γίνει όχλος, πλήθος άμορφο και απρόσωπο, που αναμασά μηρυκάζοντας ψέμματα και μισές αλήθειες, θεωρώντας τα θέσφατα και αναμφίβολες νόρμες καθορισμού του κοινωνικού του βίου. Ζούμε σε ένα κράτος που όχι μόνο εμποδίζει την φυσιολογία του Έθνους, αλλά και την καταστρέφει συνειδητά. Ζούμε σε μία εποχή, όπου όχι ο Δραγούμης, αλλά ο Σωκράτης υπερήφανα θα έφτυνε κατάμουτρα τους ταγούς και τους ουραγούς αυτής της παρακμής και τα άθλια κατασκευάσματα, που αυτοί θα θεωρούσαν νόμους. Ζούμε σε μία εποχή που η επανάσταση δεν αποτελεί πλέον δικαίωμα των πολιτών, αλλά καθήκον. Ζούμε στην εποχή που ο Προμηθέας επιστρέφει! Φέρνοντας και πάλι την Φλόγα της Γνώσεως, την Πυρά της Επαναστάσεως, που κατακαίει στις ψυχές των Λαών, οι οποίοι ακόμα και στην πιο μαύρη παρακμή τους διψάνε για Πατρίδα και Ελευθερία. Ζούμε στην εποχή της Αιώνιας Επιστροφής από τον σκυθικό βράχο του Καυκάσου, στην εποχή που οι πλάκες θα σπάσουν και ο Απόλλωνας θα χαράξει και πάλι τον δρόμο του Ελληνικού Έθνους προς το μεγαλείο.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

Επιχείρηση Αττίλας: Ο Ελληνισμός Ματώνει

Το ξημέρωμα της 20ής Ιουλίου 1974 (και όχι της 15ης όπως ισχυρίστηκε στα έδρανα της Βουλής η ανιστόρητη βουλευτής της Ν.Δ. Σοφία Βούλτεψη), ήταν το εφιαλτικότερο πρωινό στην ιστορία της ελληνικής μεγαλονήσου. Μετά από 403 χρόνια, οι ασιατικές ορδές επέστρεφαν, με τους ίδιους ακριβώς «ευγενείς σκοπούς» και διαθέσεις, όπως τότε, το καλοκαίρι του 1571, όπου, 118 χρόνια μετά την άλωση της Πόλης, η μεγαλόνησος θα «τουρκέψει» και αυτή...

ΤΗΣ Κορίνας Πενέση

Το πρώτο ήμισυ του μηνός Ιουλίου 1974, ο βορείως της Κύπρου εχθρός, πάνοπλος, πανέτοιμος και πάνω στα πλοία ευρισκόμενος εκτελούσε την φάση της «Δοκιμής» της κατά της Κύπρου ενέργειάς του με το πρόσχημα ναυτικών ασκήσεων. Όταν λοιπόν ο εχθρός αυτός συντόνιζε και την τελευταία λεπτομέρεια της επιθετικής του ενέργειας, «εμείς» λαμβάναμε όλα τα απαραίτητα μέτρα ώστε να του εξασφαλίσουμε την επιτυχία. Κλασική, ίσως και μοναδική περίπτωση αντιπάλου που μεθόδευσε την ήττα του...

Ας δούμε όμως πώς φτάσαμε στα γεγονότα του «μαύρου καλοκαιριού» του 1974. Το 1960, μετά το τέλος του ένοπλου ηρωικού αγώνα και του έπους της ΕΟΚΑ, στην Κύπρο προσφέρθηκε μια ιδιότυπη

ανεξαρτησία, ένα ελλειμματικό από κάθε άποψη (πολιτική, νομική, θεσμική) κρατικό κατασκεύασμα.

Η Τουρκία, με δεδομένη την προδοτική αποδοχή από την Ελληνική Κυβέρνηση των Συμφωνιών Λονδίνου και Ζυρίχης (που χλεύαζαν και στην ουσία πετούσαν στα σκουπίδια της Ιστορίας τον αγώνα της ΕΟΚΑ και την θυσία των παλικαριών της), που την έβαζαν ουσιαστικά «από το παράθυρο» στο παιχνίδι της Κύπρου ως εγγυήτρια δύναμη, εκμεταλλεύτηκε άριστα αυτά τα γεγονότα, τα οποία την βοηθούσαν στους σχεδιασμούς της για διαμελισμό ή συγκυριαρχία στο νησί. Όλες οι κρίσεις που δημιουργήθηκαν επί Κυπριακού εδάφους μετά την ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας προκλήθηκαν από τους Τούρκους με μορφή προβοκάτσιας, με μόνο σκοπό, να επιβάλλουν μια “de facto” διχοτόμηση. Έτσι η Τουρκία –συνεχίζοντας τις διαχρονικές επεκτατικές της βλέψεις απέναντι στην Κύπρο- όντας απόλυτα έτοιμη, άρπαξε την ευκαιρία και εισέβαλε στο νησί τον Ιούλιο του 1974 μετά από σχετικό αίτημα (!) του Μακάριου από βήματος ΟΗΕ.

Οι Τούρκοι θέλοντας να εκφράσουν προφανώς τα άγρια και βάρβαρα ένστικτά τους εναντίον του κυπριακού λαού, ονόμασαν την επιχείρησή τους με τον κωδικό «Αττίλας», όνομα του βασιλιά των Ούννων.

Η εισβολή του «Αττίλα», ξεκίνησε στις 4 το πρωί της 20ής Ιουλίου. Τα τουρκικά στρατεύματα έπειτα από άγριο βομβαρδισμό της βορείου Κύπρου άρχισαν να αποβιβάζονται και να εισβάλουν στην Κύπρο, καθώς οι Τούρκοι αλεξιπτωτιστές έπεφταν γύρω από την Λευκωσία και την Κυρήνεια.

Η μάχη της ΕΛΔΥΚ αναφέρεται ως μία από τις πιο άνισες μάχες που δόθηκαν ποτέ.

Τα σχέδια των Τούρκων επιτελών, καθορισμένα και αναπροσαρμοζόμενα επί χρόνια, απέβλεπαν στη δημιουργία προγεφυρώματος στην περιοχή Κυρήνειας, προέλαση και κατάληψη της πόλης και συνένωση των δυνάμεων κρούσης με τον θύλακα Λευκωσίας, όπου προϋπήρχαν η ΤΟΥΡΔΥΚ και τάγματα τούρκων. Ήταν ένα τυπικό σχέδιο απόβασης, συνάμα δε και άτολμο, που κάτω από κανονικές συνθήκες αντιμετώπισής του δεν είχε καμία πιθανότητα επιτυχίας.

Στην Ελλάδα κηρύχθηκε επιστράτευση 100.000 εφέδρων, ενώ το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ στην απογευματινή του συνεδρίαση της 20ής Ιουλίου, με την υπ΄αριθμ. 353/20.7.74 απόφασή του, ζήτησε την διακοπή των εχθροπραξιών, το τέλος της στρατιωτικής εισβολής, αλλά και τον σεβασμό της κυριαρχίας, ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητας της Κύπρου, παράλληλα με την πρόσκληση για άμεση αποχώρηση των εισβαλόντων στρατευμάτων και τέλος την άμεση έναρξη συνομιλιών μεταξύ των ενδιαφερομένων για την αποκατάσταση της ειρήνης στην περιοχή.

Παρά ταύτα, από την πλευρά της Τουρκίας και για μία ολόκληρη ημέρα δεν υπήρξε ανταπόκριση. Η Ελλάδα εξέδωσε τελεσίγραφο, δίνοντας στην

Τουρκία 48 ώρες προθεσμία για να αποσύρει τα στρατεύματά της από την Κύπρο. Η Τουρκία όμως αδιαφόρησε και συνέχισε την προέλασή της. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ διά του υπουργού της επί των Εξωτερικών, Χένρυ Κίσσινγκερ, ευρίσκετο σε εγρήγορση για την συγκράτηση της κατάστασης και τον έλεγχό της, καθώς οι τηλεφωνικές επαφές με τον υπουργό Εξωτερικών της Αγγλίας, Κάλαχαν, ήταν συχνότατες. Συνεκλήθη πολεμικό συμβούλιο με τους πρέσβεις της Ελλάδος, της Τουρκίας και της Σοβ. Ένωσης και εδόθησαν οδηγίες για άμεση κινητοποίηση του στρατού της Μ.Βρετανίας στις βάσεις τους στην Κύπρο. Εν τω μεταξύ, από την πλευρά της Τουρκίας ο Ετσεβίτ δήλωνε ότι έστειλε τα στρατεύματά του στο νησί, «για να προστατεύσουν την ειρήνη και όχι για να κάμει πόλεμο», ενώ ο Ντενκτάς δήλωνε ότι «η αποβίβαση των τουρκικών στρατευμάτων εστρέφετο εναντίον της χούντας κι όχι εναντίον του κυπριακού λαού».

Στις 23 Ιουλίου ο Πρόεδρος της Κύπρου Σαμψών, παραιτείται και ο Πρόεδρος της Βουλής Γλαύκος Κληρίδης ορκίζεται και αναλαμβάνει τα καθήκοντα του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, καθώς το βράδυ της ίδιας ημέρας, φτάνει στην Αθήνα και ορκίζεται πρωθυπουργός ο Κων/νος Καραμανλής.

Στις 25 Ιουλίου ξεκινούν στη Γενεύη, σύμφωνα με την απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας, συζητήσεις μεταξύ των Υπουργών των Εξωτερικών της Ελλάδος, της Τουρκίας και της Βρετανίας, χωρίς την συμμετοχή εκπροσώπων από την Κύπρο, που ήταν το θύμα της επίθεσης και της εισβολής του τουρκικού στρατού.

Οι Έλληνες ήταν εξαγριωμένοι εκ του γεγονότος ότι οι Τούρκοι παραβίαζαν την εκεχειρία και ενίσχυαν το προγεφύρωμά τους, αποβιβάζοντας και νέα στρατεύματα στο νησί, καθώς επίσης και εκ του γεγονότος ότι 40 τουρκικά πλοία κατευθύνονταν με άνδρες και εφόδια από τις τουρκικές ακτές προς την Κύπρο, χωρίς κανένας να τους εμποδίζει. Ο τούρκος υπουργός Εξωτερικών, Γκιουνές, απαιτούσε συμφωνία κάτω από τις συνθήκες της νέας πραγματικότητας που είχε διαμορφωθεί στο νησί, δηλώνοντας στους δημοσιογράφους ότι: «Δεν θα σταματήσουν οι εχθροπραξίες, εάν εν τω μεταξύ δεν επέλθουν οι Συνταγματικές αλλαγές στο νησί, προκειμένου η τουρκική μειονότητα να αποκτήσει μεγαλύτερη αυτονομία» - και όλα αυτά με την ενθάρρυνση του Χένρυ Κίσσινγκερ, ο οποίος χρησιμοποίησε την διακοπή των εχθροπραξιών ως ένα προσωρινό μέτρο, καθώς ο Ετσεβίτ διέτασσε τα στρατεύματά του να προετοιμαστούν για την δεύτερη φάση των επιχειρήσεων στην Κύπρο.

Τέλος, κι έπειτα από διάφορες ταλαντεύσεις, επήλθε η διάλυση της Συνδιάσκεψης της Γενεύης, και τούτο διότι οι Τούρκοι εμφάνισαν με πολύ θράσος μια δέσμη προτάσεων, τις οποίες αξίωσαν να αποδεχθούν οι Έλληνες άνευ άλλου τινός. Ζητούσαν να έχουν τον έλεγχο του εδάφους που τελικώς θα καταλάμβαναν, μια ουδέτερη ζώνη υπό τον έλεγχο των δυνάμεων του ΟΗΕ, τον διεθνή έλεγχο του αεροδρομίου της Λευκωσίας με μία βρετανική βάση εκεί, συζητήσεις για ένα νέο Σύνταγμα και δύο αυτόνομες τουρκικές διοικήσεις στην Κύπρο, εκ των οποίων η μία θα εκτείνετο από την Κυρήνεια μέχρι το τουρκικό τμήμα της Λευκωσίας, ενώ παράλληλα συνέχιζαν τις παραβιάσεις της συμφωνίας διακοπής των εχθροπραξιών σε όλα τα σημεία της εισβολής τους.

Οι σκοποί της Τουρκίας, όπως απεδείχθη και από τους αναλυτικούς χάρτες οι οποίοι κυκλοφορούσαν ήδη από την πρώτη μέρα της εισβολής στα χέρια των Αμερικανών, αποδεικνύουν την συνωμοσία η οποία εξυφαίνετο σε βάρος του Κυπριακού Ελληνισμού.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το «ενδιαφέρον» των Αμερικανών για την αποτροπή πολέμου μεταξύ Ελλάδος – Τουρκίας αποσκοπούσε στην αποτροπή πολέμου μεταξύ δύο συμμάχων του ΝΑΤΟ, και τούτο γιατί ο πόλεμος αυτός θα οδηγούσε στην διάλυση της νοτιοανατολικής του πτέρυγας, που διασφάλιζε την αμερικάνικη επιρροή σε ένα τόσο νευραλγικό σημείο της γης, όπως είναι το σταυροδρόμι των τριών ηπείρων και κυρίως των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής. Άλλωστε και ο ψευτοεθνάρχης Καραμανλής ήταν της άποψης (από τότε ακόμη που ήταν υπουργός του Παπάγου) ότι χωρίς τον «πονοκέφαλο» του Κυπριακού η Ελλάς θα είχε αυξημένη την εύνοια των Αμερικανών και ότι πακτωλός δολαρίων θα ήταν δυνατόν να συρρεύσει στη χώρα εάν είμεθα διαλλακτικοί. Ο δε Χένρυ Κίσσινγκερ, όχι μόνο δεν εναντιώθηκε στους Τούρκους για την απόβασή τους στο νησί, αλλά απεναντίας τους ενεθάρρυνε λέγοντάς τους ότι «ήταν απαραίτητο να καταλάβουν ένα προγεφύρωμα, όπως το έκαμαν, αλλά τώρα θα πρέπει να ενισχύσουν τις δυνάμεις τους, πριν προχωρήσουν περαιτέρω», ενώ στον Ετσεβίτ υποδείκνυε ότι «δεν πρέπει να απαιτεί μόνο αυτονομία για τους Τουρκοκυπρίους, αλλά από εδώ και πέρα, μετά την διαμόρφωση της νέας πραγματικότητας λόγω της εισβολής, να ζητά λύση διζωνικής και δικοινοτικής ομοσπονδίας», αντί να δράσει κατευναστικά.

Εδώ θα πρέπει να πούμε ότι η Τουρκία θεωρούσε σίγουρη την ήττα της με ταυτόχρονη απώλεια των όσων επεδίωκε στην Κύπρο, επειδή η Ελλάδα τότε διέθετε υπερσύγχρονα όπλα που αντίστοιχα δεν διέθετε η Τουρκία. Μας φοβόντουσαν, και δίδω εδώ ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα: Όταν η ΕΛΔΥΚ προχώρησε στην καταδικασμένη εξ΄ αρχής σε αποτυχία επίθεση, μετωπικά εναντίον του Κιόνελι, παρόλο το γεγονός ότι οι Λόχοι Κυπρίων Επίστρατων δεν εξετέλεσαν την κίνηση αντιπερισπασμού, η Ελληνική μονάδα βρέθηκε έως την αντιαρματική τάφρο προ της 2ης σειράς πολυβολείων του θύλακα.

Τότε με την είδηση αυτή, ότι η πρώτη γραμμή αμύνης του Κιόνελι εκάμφθη από τους άντρες της ΕΛΔΥΚ, ο Ραούφ Ντενκτάς, ζήτησε απεγνωσμένα ελικόπτερο για εκείνον και την οικογένειά του, για να απομακρυνθεί από την Λευκωσία, διότι άρχισε να πιστεύει ότι ο θύλακας, θα πέσει! Τόσο μεγάλη απελπισία κατέλαβε τους τούρκους ηγέτες!

Έναντι αυτού του κινδύνου, η πολιτική ηγεσία των Τούρκων, εν όψει και της ανικανότητας των στρα-

τιωτικών της και της εξαιρετικά δυσχερούς θέσης της πρότεινε εκεχειρία από τις 16:00 ώρας της 22ας Ιουλίου 1974.
Από την 25η Ιουλίου ως την έναρξη του δεύτερου Αττίλα παίχθηκε κυριολεκτικά ένα θέατρο παραλόγου: Ενώ οι Τούρκοι μεταφέρουν στο νησί δύο μεραρχίες (τουλάχιστον 35.000 άνδρες) και πάνω από 200 άρματα, ενώ μόνο μέχρι τις 26/7 είχαν παραβιάσει 55 καταμετρημένες φορές την συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, ενώ όλα έδειχναν πεντακάθαρα ότι ετοιμάζονταν για δεύτερο γύρο, η κυβέρνηση Κων/νου Καραμανλή, στις 22 μέρες που μεσολαβούν, επιδεικνύοντας εκπληκτική απάθεια, δεν έστειλε στην Κύπρο ούτε έναν στρατιώτη, ούτε μία σφαίρα.
Αντιθέτως η Τουρκία εκμεταλλεύθηκε αυτό το διάστημα προσαρμόζοντας τις πολιτικές της αποφάσεις προς τις στρατιωτικές της ανάγκες κατορθώνοντας, από την 22α Ιουλίου μέχρι την 14η Αυγούστου (Αττίλας ΙΙ), να ενισχύσει σταδιακά τις δυνάμεις της σε βαθμό που την παραμονή της 14ης Αυγούστου να μην μπορεί πλέον να γίνει η οποιαδήποτε σύγκριση του εκατέρωθεν συσχετισμού δυνάμεων.
Η ΕΛΔΥΚ του 1974 αποτελούσε μια πάρα πολύ αξιόμαχη μονάδα, με αξιόλογα και ικανότατα στελέχη. Εκ προοιμίου εθεωρείτο εξαιρετικά υπολογίσιμος αντίπαλος από τους Τούρκους. Το υποτιθέμενο αντίπαλο δέος, η ΤΟΥΡΔΥΚ, δεν έπαιξε σχεδόν κανένα ενεργό ρόλο στις επιχειρήσεις του «ΑΤΤΙΛΑ Ι».

ΑΤΤΙΛΑΣ ΙΙ

Το πρωί της 14ης Αυγούστου, βρήκε τους άνδρες της ΕΛΔΥΚ σε γραμμή άμυνας στο στρατόπεδό της, στις θέσεις διασποράς που είχαν ανακατασκευάσει. Από το πρωί που ξεκίνησε ο ΑΤΤΙΛΑΣ ΙΙ, οι Τούρκοι άρχισαν να χτυπούν με πυρά βαρέος πυροβολικού και αεροπορίας. Όλες οι προσπάθειες αποκρούσθηκαν επιτυχώς από τους άνδρες της ΕΛΔΥΚ. Οι Τούρκοι σε μπουλούκια έκαναν επίθεση, σε μπουλούκια υποχωρούσαν. Όταν ένα τούρκικο άρμα δεχόταν μια αντιαρματική βολή, τα υπόλοιπα υποχωρούσαν και μαζί με αυτά το πεζικό που τα ακολουθούσε. Από το πρωί της 15ης Αυγούστου, οι Τούρκοι ξανάρχισαν να βάλλουν εναντίον της ΕΛΔΥΚ με πυρά πυροβολικού και αεροπορίας αδιάκοπα. Στα χωριά, οι νεοοθωμανοί βάρβαροι διέπραξαν απερίγραπτες κτηνωδίες. Ομαδικές εν ψυχρώ εκτελέσεις, βιασμοί γυναικών ανεξαρτήτως ηλικίας, κακοποιήσεις παιδιών και γερόντων... Σκηνές θρίλερ εκτυλίσσονται σε βάρος όσων άτυχων δεν προλάβαιναν να εγκαταλείψουν χωριά και κωμοπόλεις. Αναβιώνουν οι Θερμοπύλες και η Γραβιά.
Η ΕΛΔΥΚ, έχοντας κρατήσει γερά ήδη δύο μέρες, με τους άνδρες της σε θέσεις μάχης που ήταν γεμάτες κρατήρες από βόμβες και τα πάντα γκρεμισμένα και καμένα, περιμένει ξημερώνοντας η 16η Αυγούστου, τη νέα επίθεση των Τούρκων η οποία έμελλε να είναι και η τελευταία. Όλοι οι τούρκικοι σχηματισμοί αποκρούστηκαν μέχρι το μεσημέρι από τους λιγοστούς υπερασπιστές του στρατοπέδου με τα πενιχρά οπλικά συστήματα που διέθεταν. Παρόλα αυτά κανένας τους δεν το έβαλε στα πόδια και αυτό δείχνει τον ηρωισμό τους και το αίσθημα του καθήκοντος που είχαν στην καρδιά τους. Υπήρξαν στιγμές άμυνας με απαράμιλλη λύσσα από πλευράς Ελλήνων μαχητών.

Η μάχη της ΕΛΔΥΚ αναφέρεται στο Μουσείο Ιστορίας του Λονδίνου, ως μία από τις πιο άνισες μάχες που δόθηκαν ποτέ. Και στις Θερμοπύλες χάσαμε... Όμως δεν αποτελεί μία ένδοξη στιγμή της Ελληνικής Ιστορίας; Η τουρκική εισβολή πέτυχε όχι μόνο εξ αιτίας των υπέρτερων δυνάμεων που διέθεσε η Τουρκία έναντι των Ελλήνων, αλλά κύρια διότι στο Ελληνοκυπριακό στρατόπεδο, επικρατούσε αποδιοργάνωση και σύγχυση και διότι δεν εφαρμόσθηκαν ΠΟΤΕ τα σχέδια αμύνης του νησιού. Πέτυχε γιατί οι Αρχηγοί των Όπλων στην Αθήνα αποφάσισαν να μην πολεμήσουν. Πέτυχε γιατί η ηγεσία του ΓΕΕΦ στην Κύπρο ήταν ανίκανη να διαχειριστεί αυτήν την κρίση και διότι βρήκε απέναντί της έναν στρατό και ένα λαό διχασμένους και προδομένους. Πέτυχε διότι το «εγώ» μπήκε μπροστά από το «εμείς» (Μακάριος). Πέτυχε διότι η ανοησία επικράτησε του νηφάλιου πατριωτισμού. Πέτυχε διότι τελικά κάποιοι ήθελαν να πετύχει (Κίσσινγκερ και ΄Αγγλοι). Πέτυχε διότι κάποιοι πολιτικοί μας υπήρξαν κατώτεροι των περιστάσεων.

Όλα τα άλλα, δυστυχώς, είναι επαίσχυντες δικαιολογίες!

Ο Στρατηγός Μπονάνος, ο οποίος δεν ήξερε, δεν άκουσε και δεν είδε τίποτα από τα γεγονότα του καλοκαιριού του 1974, και ανακάλεσε την γενική επιστράτευση «δι΄ άλλους λόγους», όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο πόρισμα Αλφαντάκη. Ακόμα και όταν οι Τούρκοι αποβιβάζονταν κάνοντας «περίπατο» στο Πεντεμίλι, εκείνος έδινε λανθασμένες πληροφορίες και κατευθύνσεις στο Επιτελείο της Εθνικής Φρουράς, συνιστώντας... «αυτοσυγκράτηση»!

Ο Καραμανλής γιατί ξεστόμισε τη φράση «η Κύπρος κείται μακράν»; Δεν «έκλεισε με νόημα το μάτι» αποκαλύπτοντας με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο ότι η Ελλάδα δεν ήταν διατεθειμένη να επέμβει και να εμπλακεί άμεσα στις εχθροπραξίες στην Κύπρο; Γιατί δεν τήρησε τον λόγο του, όταν είπε στους Τούρκους: «αν η Ελλάς κληθεί να διαλέξει ή να πολεμήσει ή να ταπεινωθεί, τότε θα προτιμήσει να πολεμήσει»; Γιατί άφησε την Ελλάδα να ταπεινωθεί;

Αν δεν υπάρχουν ευθύνες πολιτικών οι οποίες να φτάνουν και να υπερβαίνουν τα όρια της έσχατης προδοσίας, τότε γιατί αυτοί δεν τόλμησαν να ανοίξουν ΠΟΤΕ τον Φάκελο της Κύπρου, και μέχρι σήμερα με ανυπόστατες και παιδαριώδεις δικαιολογίες τον κρατούν καταχωνιασμένο στα υπόγεια της Βουλής των Ελλήνων;

Πρέπει να παραδεχθούμε ότι η εξωτερική μας πολιτική, από τις αρχές ακόμη της δεκαετίας του 1950, ασκείται ανερμάτιστα και μικροπολιτικά. Άλλα συμφωνούμε στο παρασκήνιο και άλλα αναγγέλλουμε στο προσκήνιο. Εναποθέτουμε τις

ελπίδες και την σωτηρία μας στους διεθνείς οργανισμούς ή στους μεροληπτικούς σε βάρος μας συμμάχους και σε διαλόγους χωρίς προοπτική, και όταν νικιόμαστε αναγγέλλουμε «νίκες» για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης και πολιτικών ωφελημάτων. Και αυτές οι «νίκες» που συνεχίζονται αμείωτες από το 1955 (καταστροφή του ελληνισμού της Πόλης), έχουν εξισωθεί με την βολική θεωρία «σφάξε με αγά μου ν΄αγιάσω»... Και κάθε φορά που ο αγάς μας σφάζει, εμείς «νικάμε» αλαλάζοντες. Μόνο που από τις πολλές τις νίκες μας η Κύπρος έμεινε μισή και απειλείται ο εκτουρκισμός και της υπόλοιπης, ενώ στο Αιγαίο με την συνεχή και ανεμπόδιστη ενόχληση των τουρκικών αεροναυτικών δυνάμεων έχει επιβληθεί μια «de facto» διχοτόμηση, σήμερα μεν θεωρητική, έπειτα όμως από λίγο ίσως και γεωγραφική.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ έχει αιτηθεί επανειλημμένως να ανοίξει ο φάκελος της Κύπρου και να χυθεί άπλετο φως στα γεγονότα που έλαβαν χώρα σε Ελλάδα και Κύπρο την μαύρη αυτήν περίοδο. Το οφείλουμε στους στρατιώτες της ΕΛΔΥΚ που έπεσαν υπερασπιζόμενοι το Στρατόπεδό τους, μέχρι που πέρασαν από πάνω τους τα τούρκικα τανκς, αφού προηγουμένως είχαν ρίξει και την τελευταία τους σφαίρα...

Το οφείλουμε στους Έλληνες μαχητές από την Κύπρο, που πιστοί στα ιδανικά των ηρώων της ΕΟΚΑ, έμειναν στα μετερίζια τους, πολέμησαν και δεν γύρισαν ποτέ πίσω στα σπίτια τους, καταγραφέντες ως αγνοούμενοι...

Το οφείλουμε σε όλους αυτούς που βλέπουν την σημερινή Ελλάδα και Κύπρο και αναρωτιούνται: «Για ποιους πολεμήσαμε»;

Το οφείλουμε σε όλους αυτούς που ξεσπιτώθηκαν και από τη μια μέρα στην άλλη και ξαναξεκίνησαν τη ζωή τους από το μηδέν ως πρόσφυγες... σε ένα νέο τόπο πάνω στο ίδιο το νησί τους! Μα κυρίως, το οφείλουμε στις γενιές που θα έρθουν, και που τους αφήνουμε μια ντροπή για κληρονομιά. Γιατί εμείς κάποτε θα φύγουμε από τούτη τη ζωή, η Ελλάδα όμως πρέπει να ζήσει και ΘΑ ζήσει!

Ο Τρίτος Ελληνικός Πολιτισμός

Ο «Γ΄ Ελληνικός Πολιτισμός» απετέλεσε το κεντρικό ιδεολόγημα, τον πυρηνικό πυλώνα, τον δραστικό «Μύθο» της ιδεολογίας του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου, υπό τον Εθνικό Κυβερνήτη Ιωάννη Μεταξά. Υπήρξε εκείνο το στοιχείο με το οποίο το καθεστώς διαφοροποιήθηκε σε σχέση με το μεταμικρασιανό κομματικό πολιτικό παρελθόν και δικαιολόγησε θεωρητικά κατ' αυτόν τον τρόπο την αναγκαιότητα της υποστασιοποιήσεώς του, αλλά και της επιδιωκόμενης περαιτέρω συνεχείας του.

ΤΟΥ Δημήτριου Τζεμπετζή

Ασφαλώς ο πολιτισμός νοούμενος ως ο κορυφαίος εθνικός σκοπός δεν είναι κάτι που προέβαλαν πρώτοι οι ιδεολογικοί στοχαστές της 4ης Αυγούστου. Απλώς «ονοματοθέτησαν» αυτόν το σκοπό, και απεπειράθησαν να τον συστηματοποιήσουν, προσδίδοντές του συμπαγή ιστορική βάση.

Η πρόταση του Κυβερνήτη για την ενότητα ολοκλήρου του Ελληνισμού διά μέσου του πολιτισμού και μιας συμπαγούς, υπερενισχυμένης κρατικής εξουσίας, αποβλέπει στην αναγέννηση, στην «αναδημιουργία» του πολιτισμού, ως απόσταγμα - περιεχόμενο της συζεύξεως Μεγάλης Ιδέας και αρχαίου ελληνισμού, ως η ενεργός και δραστήρια «επικράτηση της φυλής και εκτός των ορίων του ελληνικού Κράτους», όπως έγραφε ο Ιωάννης Μεταξάς.

Στην εκστρατεία του Κυβερνήτη για την οικοδόμηση της «Νέας Ελλάδος», η απόπειρά του να απαρτιώσει και να εμπεδώσει το σχήμα του «Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού» κατείχε πρωτεύουσα θέση.

Η Ελλάς πρέπει να κατακτήσει με το δικό της πνεύμα, το πνεύμα άλλων χωρών και όχι τα εδάφη τους

Επρόκειτο για ένα πολυσύνθετο και πολυεπίπεδο πρόγραμμα, το οποίον εστόχευε μακροπροθέσμως στην ανάδειξη της ελληνικής φυλής και στον εκπολιτισμό του υπόλοιπου κόσμου, ενώ αντλούσε την έμπνευσή του από τις παγανιστικές αξίες της πατρίου αρχαιότητος, αλλά και από τις χριστιανικές αξίες της βυζαντινής περιόδου. Οι θεωρητικοί του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου προέβαλαν το Έθνος ως το κατ' εξοχήν «ιστορικό υποκείμενο», ως την ύπατη πηγή εξουσίας, χωρίς όμως να το ταυτίζουν με τον Λαό δηλαδή με το Γένος, θεωρούντες το Έθνος ως μιαν ιδιαίτερη υπερβατική οντότητα, διαχρονική και πολυδιάστατη, υπερκειμένη και ευρυτέρα του Λαού – Γένους, ο οποίος αποτελεί το εκάστοτε ζων μέρος του Έθνους. Το σύνθημα και το πρόγραμμα «Τρίτος Ελληνικός Πολιτισμός» ευνοήθηκε από την δημιουργία ποικίλων κρατικών πολιτιστικών μηχανισμών και από την Εθνική Οργάνωση Νεολαίας. Η Μεγάλη Ιδέα του «αναπολιτισμού» της οικουμένης θα ανάσταινε «έργω» την Βυζαντινή Αυτοκρατορία, ο δε Τρίτος Ελληνικός Πολιτισμός θα επετύγχανε την εργώδη ιστορικοδιαλεκτική σύνθεση εναρμονίζοντας επί τέλους τα ιδεώδη της Αρχαίας Ελλάδος και του Βυζαντίου. Η λεπτομερής επιμονή στην παράδοση, κυρίως της πάτριας αρχαϊκής φάσεώς της, συμπορεύθηκε συστηματικά με την ιδεολογική αξιολογία της μεταξικής τετραετίας και τροφοδότησε το αναπτυσσόμενο πρόγραμμα του «Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού» στις επικρατούσες τότε νέες και δυναμικές πολιτικές συνθήκες. Ο εθνικός εκσυγχρονισμός και η «Καθολική Ανασυγκρότηση» του μεταξικού Νέου Κράτους, συμπορευόμενος με την ελληνική παράδοση αντιπαρατέθηκε στους ξένους εκσυγχρονισμούς, είτε διεθνιστικούς είτε κοσμοπολίτικους.

Σε αυτήν την επιδιωκόμενη «Καθολική Ανασυγκρότηση» της «Ελληνικής Πολιτείας» είναι καταφανής η ιδεολογικώς φορτισμένη αντιπαράθεση του «ελληνικού» ως αυθεντικού και γνήσιου και του «ξενόφερτου» ως πλαστού και μη αυθεντικού, είναι δε επίσης ολοφάνερο ότι οι δύο αυτοί αντιθετικοί πόλοι αντανακλούν πολυεπίπεδα πραγματικά συλλογικά προβλήματα. Οι θεωρητικοί υποστηρικτές του καθεστώτος δηλώνουν ότι ο υλιστικός και οικονομοκεντρικός ευρωπαϊκός πολιτισμός προκαλεί την «ηθική αποσύνθεση των λαών πάνω στους οποίους επιδρά», ενώ συνάμα διευκρινίζουν ότι ο ελ-

λληνικός πολιτισμός είναι εξόχως «πνευματικός» και δεν έχει τίποτα κοινό με την «πρόοδο», των κάθε λογής προοδευτικών. Η πρόοδος είναι απλώς μια κατάσταση δηλωτική της πορείας μιας εποχής, ενώ ο πνευματικός πολιτισμός είναι αληθής δημιουργία και συστατικό αναπόσπαστο μέρος του Έθνους που τον παράγει. Ο πολιτισμός παράγει, ενώ η μαρξοκαπιταλιστική πρόοδος είναι μη παραγωγική καθώς εκφράζει πολύτροπα μόνον τον «υλικό» πολιτισμό, ο οποίος είναι «αναπτυξιακός» με οικονομετρική διάσταση.

Μάλιστα, διά μέσου της δημιουργίας καινούριων μορφών πνευματικής ζωής το Έθνος θα υπερβεί εν τέλει τον υλικό πολιτισμό, ο οποίος καθορίζει τις αξίες του φιλελευθερισμού και του μαρξισμού, οπότε το παρόν της Ελλάδος θα ήταν ίσο με το παρελθόν της. Δεν πρόκειται για πολιτισμική ανασύνθεση, όπως ισχυρίζεται ο Ευάγγελος Κυριάκης, αλλά για αναθεμελίωση. Ο πνευματικός πολιτισμός είναι «εσωτερικός». Η πρόοδος είναι μεν φιλοκαλία -δηλαδή αγάπη προς το κάλλος, το θαυμάσιο, αντιληπτό ως αποκάλυψη της αληθείας-, αλλά ο πολιτισμός είναι αίτημα –πρακτέα επιδίωξη-, είναι αξίωση. «Απεχθανόμεθα εκείνην την εικόνα της προόδου, η οποία υπό την σημαίαν του διανοητισμού, επιχείρησε να αντικαταστήσει τον ηρωισμόν, την πίστιν, με τον σκεπτικισμόν, τον αισθητισμόν και σνομπισμόν και δι' αυτών, κατέστησαν ημάς ανικάνους να πραγματοποιήσωμεν τα καθήκοντα του παρόντος...». Υπάρχουν δηλαδή καταχθόνιες, υλόφρονες «καταστρεπτικές» δυνάμεις στον πολιτισμό, τις οποίες πρέπει να καταπολεμήσει το Κράτος, ώστε να τονώσει τις «υγιείς» δυνάμεις του πολιτισμού, οι οποίες χαρακτηρίζονται ως αδιαμφισβήτητες επιταγές της καθολικής συνειδήσεως του Έθνους.

Οι δύο προηγηθέντες ελληνικοί πολιτισμοί υπήρξαν ατελείς: Ο πρώτος ελληνικός πολιτισμός, ο αρχαίος, εδημιούργησε μεν μοναδικά και ανυπέρβλητα έργα τέχνης αλλά υστερούσε σε θρησκευτικό συναίσθημα. Ο δεύτερος ελληνικός πολιτισμός, ο βυζαντινός, χαρακτηριζόταν μεν από έντονο θρησκευτικό συναίσθημα, αλλά δεν εδημιούργησε πράγματι σημαντικά έργα τέχνης. Τέλειος θα είναι ο Τρίτος Ελληνικός Πολιτισμός, γιατί είναι πολιτισμός ενεργά «ηθικός», πολιτισμός ο οποίος χαρακτηρίζεται από «αφοσίωση στο Κράτος», από την δραστική εκουσία «υποταγή των πολιτών» και από την «κατάργηση της πάλης των τάξεων και συμμαχία αυτών». Πνευματικός πολιτισμός σημαίνει επιπλέον μεταξύ άλλων και «αποικιοκρατία». Καλείται συνεπώς η Ελλάς να κατακτήσει, να κατακτήσει με το δικό της πνεύμα, το πνεύμα άλλων χωρών και όχι τα εδάφη τους. Έτσι, το τεταρταυγουστιανό καθεστώς διεκήρυττε αφ' ενός την αντίθεσή του ως προς την ιμπεριαλιστική τακτική της Ιταλίας, της Γερμανίας και της Σοβιετικής Ενώσεως για κατοχή εδαφών, δημηγορούσε όμως επιμόνως υπέρ ενός «πνευματικού βασιλείου», μιας «νοητής πλανητικής αυτοκρατορίας των ιδεών», ο Μύθος της οποίας στηριζόταν σαφώς και στην Ηθική του καθεστώτος.

Ο εσωτερικός Μύθος του Νέου Κράτους είναι μια ιερή αφήγηση της οποίας το περιεχόμενο σχετίζεται και με την προέλευση και την δημιουργία των πολιτιστικών φαινομένων. Το κοσμοθεωρητικό του πρότυπο αποδίδει πειστικά και αποτελεσματικά το γεγονός πως ο κόσμος ευρίσκεται σε μιαν αδιάκοπη ροή, μέσα από εκρήξεις και συγκρούσεις στοιχείων και καταστάσεων.

Οι αντιλήψεις περί «Αγώνος», «Πίστεως» «Ομάδος», και «Αρχηγού», βασισμένες στην έννοια του «στρατιώτη» αντιστοιχίζουν την «θυσία» με την «ζωή» και οδηγούν την νεολαία να αναβαπτισθεί στις εθνικές παραδόσεις

Έτσι ο πιστός συνειδητός πολίτης έχει κατόπιν μιαν ασφαλή και πρόσφορη οδό για να προχωρήσει στην αντίστοιχη σύλληψη με λογικές έννοιες. Ο Μύθος λοιπόν, όχι μόνον αποτελεί προστάδιο μιας πνευματικής εξελίξεως και ολοκληρώσεως ενός απαρτιωμένου καθολικού στοχασμού, αλλά αποτελεί και βασική προϋπόθεση ώστε να κινηθεί ο Λόγος προς μιαν ορισμένη ορθή κατεύθυνση.

Συνεπώς αναφερόμεθα εδώ στον κινητήριο Μύθο της 4ης Αυγούστου, καθώς οι συνιστώσες του Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού δεν εχαράχθησαν μόνον αιτιοκρατικώς και ορθολογιστικώς. Στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό υπήρξε συνύφανση Λόγου και Μύθου, συνύφανση που αποτελούσε την κεντρική δημιουργική δύναμη στον ελληνικό στοχασμό. Ο στοχασμός αυτός, βρισκόταν μεν στην περιοχή του Λόγου, μπορούσε όμως με άνεση να επεξεργάζεται οραματικές μυθικές εικόνες και παραστάσεις. Ο Λόγος και ο Μύθος είχαν πάντοτε έναν αδιόρατο οργανικό δεσμό στις λειτουργίες του ελληνικού στοχασμού, όπου το ανορθολογικό έθρεφε την «θεωρία». Ο Γεώργιος Μαντζούφας στο άρθρο του «Ιδεολογία και κατευθύνσεις εις το Νέον Κράτος», δηλώνει: «... αν εγνωρίζομεν ποίαι θα είναι αι εκδηλώσεις, αι οποίαι θα συνίστων τον τρίτον ελληνικόν πολιτισμόν, θα τον είχομεν ήδη παρόντα και δεν θα είχομεν ανάγκη να τον δημιουργήσωμεν, αλλά θα έπρεπε να φροντίσωμεν απλώς να τον διατηρήσωμεν».

Οι ιδεολόγοι του Νέου Κράτους αποπειρώνται να πλάσουν αρτίως και λεπτομερώς τον Μύθο, δανειζόμενοι αφειδώς στοιχεία από την αρχαιότητα. Έτσι, «...ο Απόλλωνας που γεννήθηκε στις ελληνικές ακρογιαλιές δεν μπορούσε να περάσει αδιάφορα από τη χώρα του φωτός εκείνη τη μέρα δίχως να διαλαλήσει σ' Ανατολή και Δύση, την αλλαγή που γινόταν, μοιράζοντας γύρω-τριγύρω τα πιο φωτεινά χρώματα». Κι άλλου, μια κάποια Κίρκη έπαιρνε το πνεύμα «για να το οδηγήσει στους μαγικούς κόσμους του ονείρου, πάνω από τα ανθρώπινα πάθη και τις εσωτερικές διχόνοιες».

Οι πανέμορφοι παραλληλισμοί της διεθνώς καταξιωμένης φωτογράφου Νέλλης (Έλλη Σουγιουλτζόγλου - Σεραϊδάρη), παρουσίαζαν μέσω φωτογραφικών συγκρίσεων ομοιότητες ανάμε-

σα σε σύγχρονους Έλληνες αγρότες και ελληνικά αγάλματα, σε τεύχη του περιοδικού του Υπουργείου Τύπου και Τουρισμού, εμπνέοντας ευγενείς προβληματισμούς: «... διότι το να είμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων είναι σπουδαίο... Σπουδαίο γιατί ζούμε κάτω από τον ίδιο ήλιο που φώτισε τα έργα τους, διατηρούμε τον φυλετικό τους τύπο στα χαρακτηριστικά μας και δεν αποκλείεται επομένως να διατηρείται στο ίδιο αυτό περιβάλλον και το πνευματικό κύτταρο που έδωσε και που μπορεί σε κατάλληλη στιγμή να ξαναδώσει στην ανθρωπότητα ένα υπέροχο πολιτισμό.»

Επίσης, ο αετός καθίσταται σύμβολο του Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού, στο ρωμαλέο πέταγμα του οποίου «θα ξεσκιστούν τα σκοτεινά σύννεφα της δισταχτικότητας και η αντάρα κάθε κρυφής και ύπουλης αντιδράσεως και θα μας αποκαλύψουν το νέον Στερέωμα». Το σήμα της Ε.Ο.Ν είναι ο Διπλούς Μινωικός Πέλεκυς, σύμβολο της αιωνιότητας της ελληνικής φυλής και έμβλημα τόσον της επίγειας, όσον και της θείας εξουσίας. Ο χαιρετισμός της Ε.Ο.Ν είναι επίσης «καθαρά» ελληνικός, όπως μαρτυρούν διάφορα ανάγλυφα που παριστάνουν τα λεγόμενα Ασκληπιεία, και ήσαν εκδήλωση αγάπης και θαυμασμού στους θεούς.

Οι πανελλήνιοι αθλητικοί αγώνες της Ε.Ο.Ν, με τεραστία και ενθουσιώδη συμμετοχή των νέων, «οι μεγαλύτεροι των αγώνων της Ελλάδος είναι σαν μια μικρή ελληνική Ολυμπιάς». Οι εντυπωσιακές λαμπαδηφορίες από τα τμήματα της Ε.Ο.Ν παραπέμπουν ως «συνέχεια των παραδόσεων των Σαλαμινομάχων και των Μαραθωνομάχων» στην λατρευτική λειτουργική των Πατρίων Εορτών.

Στις αίθουσες όπου τελούνται οι εορτές διακρίνονται πολυάριθμες αρχαϊκές παραστάσεις και προγονικά ρητά. Η αρχαία Σπάρτη θεωρείται το καταλληλότερο πρότυπο για ν' ανταποκριθεί η Ελλάς στα υψιπέτη και απαιτητικά ιδεώδη του Τρίτου Πολιτισμού:

«Εξ όλων των αρχαίων προτύπων και αρχαίων ιδεωδών ενόμισα και νομίζω και πιστεύω ότι τα καλύτερα ήταν τα ιδεώδη τα οποία ενέπνεον την αρχαίαν πατρίδα σας, την Σπάρτην» Ιωάννης Μεταξάς

Πλην των αθλητικών αγώνων διοργανούντο επίσης καλλιτεχνικοί αγώνες για την αναβίωση «της ωραίας συνήθειας των αρχαίων της τελέσεως καλλιτεχνικών και πνευματικών αγώνων». Κατά το ανέβασμα της μυθαγωγικής «Πενθεσίλειας» του Heinrich von Kleist στον Λυκαβηττό, οι σύγχρονες αμαζόνες της εποχής, αλλάζουν προορισμό. Με την διδασκαλία της μεγάλης τραγωδού Μαρίκας Κοτοπούλη, γίνονται οι μητέρες του Νέου Έθνους που ανατέλλει. Δίδουν σάρκα και οστά στους αυριανούς Έλληνες.

Ένα Οργανικό Κράτος, που ασκεί κοινωνική πολιτική, καθοδηγείται από μία πνευματική και πολιτική ηγεσία με την «αποστολή» να άρει κάθε αντεθνική πνευματική και πολιτική «ασυναρτησία». Ένα Νέο Κράτος που βασίζεται σε μιαν οργανική αντίληψη του «Έθνους», ως ενότητα των μυστικών δυνάμεων του λαϊκού πνεύματος αποτελούσε την βιώσιμη «ορθή» λύση στα μεσοπολεμικά αδιέξοδα.

Ως πνευματικό θεμέλιο αυτής της νέας «Ελληνικής Πολιτείας» θεωρήθηκε η ιδεοκρατική – ιδεαλιστική φιλοσοφική σκέψη, η οποία διαθέτει ξεκάθαρα ελληνικές ρίζες, άρα μπορούσε και να θεμελιώσει μια πολιτική ρύθμιση με άξονα το «Έθνος», και να πληρώσει το χασματικό ιδεολογικό κενό της εποχής. Πυλώνες της ρύθμισης αυτής θεωρήθηκαν η πλατωνική σκέψη, το ελληνικό έδαφος και η ελληνική φύση, το σκιαλυτικό πανίσχυρο «απολλώνιο φως» και οι παραδόσεις της φυλής. Βεβαίως εντός αυτού του θεωρητικού πλαισίου το «ελληνικό» οριζόταν φυλετικά, προκειμένου να απορριφθεί ασφαλώς οποιοδήποτε στοιχείο ασύμβατο με αυτό

Η ύπαρξη του νέου εθνικού οράματος, συνεργικό ζητούμενο της πολιτικής Ηγεσίας και των διανοουμένων της εποχής, οδηγεί στην προσήλωση του καθεστώτος στην παράδοση, κυρίως

δε την αρχαία. Οι αντιλήψεις περί «Αγώνος», «Πίστεως» «Ομάδος», και «Αρχηγού», βασισμένες στην έννοια του «στρατιώτη» αντιστοιχίζουν την «θυσία» με την «ζωή» και οδηγούν την νεολαία να αναβαπτισθεί στις εθνικές παραδόσεις. Το Νέο Κράτος αναζητεί τον αναπροσανατολισμό του στην εποχή ηθικού μηδενισμού που επέφερε ο μεσοπόλεμος. Με σταθερές συντεταγμένες τους Μύθους του «αίματος της φυλής» και της «πατρώας γης», το Νέο Κράτος γοητευμένο από τον ρυθμό του αρχαίου πολιτισμού αναβιώνει το περιεχόμενό του σε μια εκσυγχρονισμένη κι εν μέρει εκλογικευμένη μετάλλαξη: Διαμορφώνει το στίγμα του εθνικιστικού χαρακτήρα του Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού και χαράσσει την πορεία της ανελίξεώς του,

Στην αντίληψη των τεταρταυγουστιανών θεωρητικών ο Πολιτισμός διαθέτει οργανική οντότητα και αυθυπαρξία, όπως το Έθνος και το Κράτος. Έτσι, επικροτώντας και αντηχώντας τις ρηξικέλευθες ιδέες του Όσβαλντ Σπένγκλερ, ο κοινωνιολόγος, φιλόσοφος, και δημοσιογράφος Ευάγγελος Λεμπέσης, ο «απόστολος της αξιοκρατίας», με λόγο βαθύτατης ανάλυσης και μοναδικής οξύνοιας, γράφει χαρακτηριστικά -με το φιλολογικό του ψευδώνυμο Π. Θνητός- στο εννεασέλιδο άρθρο του «Η εποχή των μεγάλων αποφάσεων δια την τύχην του κόσμου»: «Η Φύσις είναι μηχανισμός, ο ίδιος και αιώνιος, ο Πολιτισμός όμως είναι οργανισμός, που υπόκειται εις την εξέλιξιν και την βιογραφίαν παντός ζωντανού όντος: οργανισμός διανύων το στάδιον της παιδικής και της εφηβικής ηλικίας, της ωριμότητος και του θανάτου. Η Φύσις είναι Νόμος, ο Πολιτισμός είναι Μοίρα»

Η οργανικότης του Πολιτισμού ορίζει την διαδραστικότητά και τις αμφιμονοσήμαντες αντιστοιχίσεις του με τα μέλη της Ελληνικής Λαϊκής Κοινότητος. Ο Πολιτισμός ζει και αναπτύσσεται ταυτόχρονα μέσα στον κάθε Έλληνα, μέλος της Λαϊκής Κοινότητος. Ο εξέχων δικηγόρος της εποχής Ευάγγελος Κυριάκης, συνιδρυτής της «Οργανώσεως Εθνικού Κυριάρχου Κράτους», στο τετρασέλιδο άρθρο του «Αι περί πολιτισμού φιλοσοφικαί απόψεις του Ιωάννου Μεταξά», γράφει περί του εθνικού πολιτισμού: «Κάθε Έλλην επομένως, είναι φορεύς αυτού. Καθείς ενσαρκώνει αυτόν (...). Ο Γ΄ Ελληνικός Πολιτισμός, ακριβώς επιδιώκει να καλλιεργήση τον νέον αυτόν τύπον του Έλληνα και αυτό είναι, εν τελευταία αναλύσει, το θεμελιώδες αίτημα αυτού». Ο Κυριάκης βασισμένος στη διάκριση Kultur-Zivilisation ετόνιζε ότι οι απόψεις του Κυβερνήτη στηρίζονταν στην θεώρηση του Spengler, επίσης δε ετόνιζε την ανάγκη ο εσωτερικός-πνευματικός πολιτισμός να διαποτίσει τον στερούμενο πνευματικότητος εξωτερικό-τεχνολογικό.

Η διάκριση Kultur-Zivilisation διαμορφώθηκε στην Γερμανία η οποία υπήρξε το επίκεντρο μιας εξελιγμένης θεώρησης του πολιτισμού, που σημάδεψε βαθιά την θεωρία του πολιτισμού. Πρόδρομος της γερμανικής θεώρησης υπήρξε ο φιλόσοφος Γιόχαν Χέρντερ (Johann. Herder), ο οποίος το 1774 υποστήριξε ότι κάθε λαός χαρακτηρίζεται από το ξέχωρο λαϊκό πνεύμα του. Καθοριστικός όμως παράγων στη διαμόρφωση της γερμανικής σκέψης στάθηκε η «Σχολή της Λειψίας» και ο ιστορικός Καρλ Λάμπρεχτ, που εφηύρε την έννοια της «λαϊκής ψυχής», η οποία περιγράφει την βαθύτερη πολιτιστική σύνθεση κάθε λαού. Η προοδευτική εξέλιξη αυτού του εγγενούς, του εμφύτου λαϊκού συστατικού διέρχεται από διάφορες «πολιτιστικές εποχές», οι οποίες οδηγούν στην συγκρότηση του εθνικού κράτους και στον σχηματισμό της εθνικής πολιτιστικής ταυτότητας. Συνακόλουθος σημαντικός παράγων της συγκριτικής αξιολογήσεως των εθνικών πολιτισμών είναι το «τυπικό πλαίσιο του γίγνεσθαι του λαού».

Στην Γερμανία, αυτή η αντίληψη υπογράμμισε την κομβική σημασία της παραδοσιακής λογοτεχνικής και καλλιτεχνικής «κουλτούρας», η οποία προήρχετο από τα λαϊκά στρώματα σε πλήρη αντιδιαστολή με τον φιλοσοφικά και επιστημονικά εξειδικευμένο «οικουμενικό» και ξενόφερτο Διαφωτισμό. Ο γερμανικός όρος Kultur («Πνευματικός Πολιτισμός») που προέκυψε, διεθνοποιημένος πλέον, αναφέρεται κυρίως στα πνευματικά δημιουργήματα, στην γλώσσα, στην θρησκεία και στην ηθική (παράγωγα που στέκουν στον αντίποδα της διαφωτιστικής «τεχνολογίας», των υλικοτεχνικών παραγώγων του Zivilisation –«Υλικού Πολιτισμού»). Αυτά τα πνευματικά δημιουργήματα αποτελούν την κληρονομιά κάθε λαού και πλαισιώνουν την ιδιοπροσωπία του όντας το «ειδοποιό» - «διαφοροποιό» στοιχείο του από τους άλλους λαούς. Στην ευρεία θεωρητική βάση που προσέφερε ο Λάμπρεχτ στηρίχθηκε και αναπτύχθηκε σημαντικά η Λαογραφία, η οποία επιφορτίστηκε και με την αναγωγή όλων των επιμέρους λαϊκών παραδοσιακών στοιχείων σε ένα ευρύτερο πολυσύνθετο και ενεργό πλέγμα «εθνικής συνειδήσεως».

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΑΘΗΝΑ

Το άγαλμα της Προμάχου Αθηνάς ήταν κολοσσιαίο έργο γλυπτικής στην Αρχαία Αθήνα. Τοποθετημένο στην Ακρόπολη μεταξύ των Προπυλαίων και του Ερεχθείου, ήταν ορατό από μεγάλη απόσταση, ακόμα και από τα καράβια που έπλεαν ανοιχτά του Σουνίου. Χρηματοδοτήθηκε από τα λάφυρα των Μήδων του Μαραθώνα και ήταν έργο του Φειδία.

Πίνακας: Η Ακρόπολη - Leo von Klenze

